

KOMMUNISTISK POLITIK

Børnehavebørn på besøg på Nørrevangsskolen i Randers

*Rødt er hjertet,
rødt strømmende livet
under alle menneskers hud*

Nr. 14

7. årg.
2003

5. juli -
1. august
Støttepris 12 kr.

TEMA: DEN STORE AKTIVERINGSFIDUS

De riges krise s. 2 ● Prøv sandheden s. 3 ●
Den store aktiveringsfidus s. 4 ● Pengemaskiner for kommunerne s. 5 ●
Børnefabrikker s. 6 ● PET-sag opgives s. 7 ● Du skal ikke tro du er ansat s. 8 ●
Våbenhvile s. 10 ● Brud på rutinen s. 11 ● Erik Stinus: Portræt s. 12 ●
Det danske regime må stå til ansvar s. 14 ● FMN: Kattalem for terrorister s. 16 ●
KPID: 8 kommunistiske principper s. 18 ● Debat s. 22 ● LO frygter et Nej s. 24

De riges krise

KOMMUNISTISK POLITIK

Det er de riges krise – og det er de fattige, der betaler den. De fattige mennesker, de fattige lande.

De økonomiske "lokomotiver" er gået i stå. Irak-krigen har ikke fremkaldt det forventede økonomiske opsving. For den amerikanske økonomi, som mange forventede. Olie- og våbenbaronerne præsident har en ny plan: Skattelettelse til de rige – det vil få verdensøkonomiens 'vigtigste lokomotiv' på skinner igen. Det mindre tyske lokomotiv er på et sidespor. I recession. Det tyske bruttonationalprodukt i år vil gå i minus og falde med 0,1 procent. Panikken breder sig til resten af Unionen med frygt for deflation og faldende priser. Det asiatiske superlokomotiv – det japanske – har kørt baglæns i 10 år i en dybtgående depression.

Kapitalismens klakører har ikke så meget at råbe hurra for: Den økonomiske verdenskrise viser igen, at dette historisk forældede system ikke kan overvinde krisernes ødelæggende tilbageslag, og endnu mindre er i stand til at sikre velstand og fremgang for verdens borgere: de fattige. Mer endnu: Verdenskrisen ledsages af krig, en hel serie af krige, som USA har indledt, som den øverstkommanderende i Irak, krigsforbryderen general Franks kalder "Den 4. verdenskrig". (Amerikanerne regner 'den kolde krig' som nr. 3).

USA har netop meddelt, at man indstiller militærhjælpen til 50 lande, som støtter Den Internationale Straffedomstol og ikke vil underskrive bilaterale erklæringer om at undtage amerikanske krigsforbrydere for retsforfølgelse og straf. Undtaget fra sanktioner er en række NATO-lande og særlig vigtige allierede.

Når USA rykker så brutalt frem over for disse lande, hvoraf hovedparten styres af pro-amerikanske regimer, kan det hænge sammen med, at supermagten ikke længere anser dem for så nødvendige som før: man er i gang med at udvikle en ny generation af våben, kontrolleret fra USA selv og baseret i rummet, som vil kunne ramme et hvilket som helst mål på kloden med ødelæggende kraft.

Det amerikanske verdensherredømme hviler på to piller:

For det første USA's overvældende militære overlegenhed over alle rivaler. De amerikanske krigsudgifter er tre gange så store som alle EU-lande tilsammen. De er større end de samle-

de udgifter for de 15 næstfølgende lande efter USA. Intet land og ingen gruppe af lande kommer bare i nærheden af USA. Ingen søger at udfordre den amerikanske militærmagt for alvor.

For det andet baserer den amerikanske dominans sig på dollarens dominerende rolle som global reservevaluta. Indtil euro'en kom i 1999 var der ingen konkurrent til dollaren i verdenshandelen. Dollarens dominans i verdensøkonomien er mindst lige så vigtig for USA's strategiske interesser, som den globale militære dominans er det. Den har betydet en afgørende kilde til permanent udplyndring af resten af verden siden 2. verdenskrig.

Men den oppustede dollar er også USA's svage punkt. Indtil 1989 var USA et kreditorland i den globale økonomi. Ikke mindst de ufattelige militærudgifter har forvandlet det til et skyldnerland. I slutningen af i år ventes det, at den amerikanske udlandsgæld vil være oppe på det astronomiske beløb 3.7 trillioner dollars. Det årlige amerikanske handelsbalanceunderskud over for udlandet ligger på omkring 500 milliarder dollars.

Og truslen fra euro'en mod dollaren er reel: Euro'en faldt frem til 2002 – men da dot.com-boblen brast, Enron-skandalen slap løs og den amerikanske økonomi gik i recession, begyndte investeringerne i dollars at gå den anden vej. Da krigen mod Irak indledtes, var dollaren i frit fald. En alvorlig udfordring mod dollarens rolle som reservevaluta, som USA profiterer suverænt på, ville betyde en så ødelæggende krise, at 'Den store depression' vil blegne helt.

Det er en væsentlig del af baggrunden for den amerikanske supermagts uhørte aggressivitet over for venner som fjender – med de første i den umiddelbare risikogruppe som krigsbytte, og en strategisk kamp mellem USA og Euroland som en rød tråd i begivenhederne. Det er også baggrunden for den amerikanske retorik om det 'gamle' og det 'ny Europa'.

USA søger med andre ord ikke så meget at erobre verdensherredømme, som at opretholde det nuværende system, som det behersker med våben og dollars. Derfor kommer krigene. Men samtidig afsløres også det skrøbelige og ustabile fundament, som hele den 'ny verdensorden' – ja, hele det kapitalistiske system som globalt system – hviler på. Det er de riges krise.

Redaktionen den 1. juli 2003

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Adresse

c/o Oktober Forlag
Willemoesgade 58 E,
2100 København Ø.
Tlf. 35 43 49 50.
Fax 35 43 49 59.
e-mail:
apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement
Mandag og torsdag 13 - 17
Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk
APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk
ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (13 nr.) 175 kr.
År (26 nr.) 300 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271

Deadline for indlæg til næste nr.
fredag den 25. juli 2003

Prøv sandheden

En ny britisk opinionsundersøgelse viser, at et flertal ganske simpelt ikke tror på Blair. De tror han lyver. Ikke mindst i forbindelse med Irak-krigen. Og en dugfrisk meningsmåling fra Maryland Universitet siger, at 62 pct. af amerikanerne mener, Bush løj eller forvred sandheden om Iraks masseødelæggelsesvåben, og føler sig narret i krig. 63 pct. mener, at der skal ned-sættes en parlamentarisk undersøgelseskommission.

Hvis Bush's troværdighed er sådan i USA, hvordan står det ikke til på resten af kloden?

Her viser en international undersøgelse, at et stort flertal stadig er imod den forbryderiske Irak-krig og dens fortsættelse som besættelse.

Der findes ingen danske målinger med hensyn til opfattelsen af Anders Foghs og Per Stig Møllers troværdighed, der også kan ligge på et meget lille sted.

Det står stadig mere klart, at det var krigsmodstanderne, der fortalte sandheden – og krigstilhængerne, der løj, i alle medier og den bedste sendetid, så det blev hørt i den fjerneste afkrog verden over.

Bush, Blairs og Foghs til det ulidelige gentagne løgne om Iraks 'masseødelæggelsesvåben' og Saddam-styrets 'terroristforbindelser' står afslørede.

Men ingen barsk journalist og ingen trænet advokat har krydsforhørt Fogh eller Møller om deres falske påskud for at føre Danmark i krig og gøre landet til en besættelsesmagt. Ingen undersøgelseskommission er på vej.

Sandheden kommer alligevel frem – før eller siden. Tiden løfter sløret for nogle af løgnene. De systematiske mediebarrierer mod sandheden bliver af og til gennembrudt.

Det var ikke kun masseødelæggelsesvåbnene og de påståede terrorforbindelser, der blev løjet om i forbindelse med krigen mod Irak. Hele krigs- og besættelseskonceptet baserer sig på et væv af usandheder:

"Irakerne ønskede en krig for at vælte Saddam Hussein, og ville modtage krigskoalitionen som befriere"

Det er løgn: Flertallet af irakerne ønskede selv at bestemme hvem der skulle regere dem og var imod den amerikanske krig. Også de fleste af dem, som ikke støttede Saddam. De amerikanske tropper er ikke blevet modtaget som befriere med blomster og hurra-råb. TV-transmittereret begejstring var iscenesat.

"Det går fremad mod demokrati for det ny og fri Irak. Modstanden mod besættelsesmagten er desperate rester af Saddam-regimet"

Det er løgn: Modstanden mod

besættelsesstyrken, der bliver stadig mere omfattende med daglige angreb på amerikanske og britiske (og formentlig snart også danske) soldater, er udtryk for en stadig mere samlet og organiseret modstand for at få besættterne ud, med støtte fra et flertal af den irakiske befolkning. En koalition mellem støtter af Saddam og andre grupperinger, der vil have USA ud, ser ud til at blive dannet. USA har opgivet planerne om hurtigt at indsætte en pro-forma-regering af irakere, og den amerikanske præsident taler nu om en mangeårige besættelse. Irak er på vej til at blive Bush's Vietnam.

"Krigen var hurtig og forholdsvis ublodig. De civile tab var beskedne"

Det er løgn: Krigen var beskidt, voldsom, blodig. Hundredtusinder af forbudte klyngebomber, der stadig

daglig kræver ofre, blev nedkastet. Mere end 10.000 civile blev dræbt – og drabene på civile fortsætter under besættelsen. De amerikanske tropper optræder med uhørt racistisk brutalitet.

Ligesom i Afghanistan (Bagram) har man i Bagdad oprettet en koncentrationslejr, hvorfra hundredvis af irakiske fanger forsvinder til en uvis skæbne, som ofre for de amerikanske 'oprydningsaktioner'.

Hvordan var det nu, det er gået i Afghanistan?

"I Afghanistan gik vi i krig for at bringe Osama bin-Laden, arkitekten bag 11. september, for retten. Afghannerne fik en afghansk regering, der står for demokrati, kvindefrigørelse, økonomisk fremgang og national enhed"

Det er løgn: Hamid Karzais regering har ingen autoritet og overlever kun på besættelsesmagternes våben. Kvindefrigørelse er ren propaganda-snak. Realiteten er, at de krigshovdinge og deres private hære, som amerikanerne har bestukket til 'venskab', handler som de vil: voldtægt, mord og forbrydelser hører til dagens uorden. Afghanistan er atter blevet verdens førende opiumproducent. Taleban og Al Qaeda er ikke slået, og flere kræfter har sluttet sig til kampen mod besættelsesmagten, som i Afghanistan opererer under FN-flag. Uden for Kabul er landet en kampzone – og angreb på de udenlandske soldater foregår overalt.

Sandheden er: De to store amerikanske 'sejre' i Irak og Afghanistan falder fra hinanden. Løgnene afsløres – og sandheden kommer frem: USA og dets krigskoalition er besættelsesmagter, og bliver bekæmpet som sådan. Besættelsesmagterne suges ned i hængedyndet.

Den store aktiveringsfidus

Aktiveringsordningerne for arbejdsløse og bistandsmodtagere er en gevaldig succes – for private virksomheder og kommuner, som scorer kassen på den ekstremt billige arbejdskraft, der er uden faglige rettigheder. Det er en fidus i milliardklassen

Selvom bistandsmodtagere og arbejdsløse har protesteret og aktioneret omkring ordningerne i årevis er der ingen, som har reageret. Fagforeninger og forbund er nu 'dybt bekymrede'. Ikke mindst sagen om Bodum i Odense, som via et udviklet landsdækkende system fik aktiverede i 8 kommuner til at producere dele til deres kaffegrej, har været med til at åbne øjnene på mange, som har haft dem lukket godt til.

Ikke fordi fagforeningerne lige pludselig er begyndt at interessere sig for de arbejdsløse – og da slet ikke for bistandsmodtagerne. Men fordi det er ved at gå op for dem, at aktiveringsordningerne simpelthen er organiseret løntrykkeri i stor skala – og at de aktiverede i særdeles vidt omfang sættes til at lave normalt arbejde, som normalt også skulle være overenskomstdækket arbejde.

Der er med andre ord tale om, at der eksisterer et stort gråt 3. arbejdsmarked, som bruges til løntrykkeri – og til at trykke den dårligst stillede del af arbejderklassen.

Det har arbejdsløsheds- og bistandsmodtagerorganisationer sagt i årevis. Kommunistisk Politik, APK og andre revolutionære og progressive kræfter har sagt det lige så længe.

50.000 i jobtræning: Slavearbejde

Der er knap 50.000 ledige i aktivering (jobtræning) i en lang række jobs både i den private og offentlige sektor. De arbejder på plejehjem, hospitaler, i børneinstitutioner, i køkkener og på fabrikker. De kan slæbe rundt på patienter eller lave Bodum-kaffekander. De kan

passe børn i stedet for pædagoger eller producere våben for krudtfabrikker.

Officielt er det for deres egen skyld. De trænes til at arbejde og til at klare sig på arbejdsmarkedet. De skal f.eks. lære at stå op om morgenen og gå på arbejde. Hvis de ikke gør det, mister de deres dagpenge eller kontanthjælpen.

Det er billig arbejdskraft. Det er villig arbejdskraft, for de har ingen rettigheder – og kan nemt tabe hele deres eksistensgrundlag.

Og hvis de ikke var aktiverede, ville det de lavede være et 'rigtigt arbejde'.

Bodum-sagen er velkendt. En stor international virksomhed scorer kassen på disse slavearbejdere. Men det offentlige har været endnu flittigere til at gøre brug af de aktiverede end den private sektor. Cirka 36.000 ud af de knap 50.000 er på offentlige arbejdspladser. Nogle gange har kommunerne tilmed tjent på at lade de aktiverede udføre slavearbejde for private. Det er tilfældet med de aktiverede hos Bodum i Odense kommune.

En undersøgelse foretaget sidste år af CASA (Center for Alternativ Samfunds Analyse) af tre repræsentative kommuner fastslog, at de aktiverede meget sjældent udfører ekstraordinært arbejde – med andre ord, at de simpelthen udfører normalt arbejde, der ellers skulle bestrides af en normalt ansat. Det viser sig nemlig, at i takt med nedskæringer og nedlæggelser af stillinger i kommunerne, udføres det samme arbejde nu af aktiverede. De overtager jobbene.

- Det sker ikke lige med det samme, for det ville være for gennemskueligt for fagforeningerne. Men det sker med et halvt eller helt års mellemrum. Der er altså tale om en indirekte fortrængning af de fastansatte, siger arbejdsmarkedsforsker Henning Hansen, der har foretaget undersøgelsen for CASA.

Men hvad sker der med de aktiverede? Der skulle trænes til 'rigtigt arbejde'.

Når deres aktiveringsperioder udløber erstattes de med en ny aktiveret. De kommer ikke i rigtige jobs. De fleste aktiverede er havnet i en svikmølle af slavearbejde uden nogen vej ud.

Udspekuleret system

Den store aktiveringsfidus er et udspekuleret system, som er blevet udbygget og forgrenet gennem årene under Nyrup-regeringen og bliver videreudviklet med den kreative Fogh-regering og den emsige 'beskæftigelsesminister' Claus Hjort Frederiksen.

Den 1. juli trådte den netop vedtagne 'Lov om aktiv beskæftigelsesindsats' i kraft som det sidste skud på aktiverings-, fleksjob- og den øvrige fidusstamme. Den har som officielt formål at skaffe 20.000 arbejdsløse i arbejde og er en del af regeringens arbejdsmarkedsreform med det smukke navn 'Flere i arbejde'. Den afskaffer den nuværende "individuelle jobtræning", revalidering og aktivering mm og opererer i stedet med et system af løntilskud, "virksomhedspraktik" i private virksomheder eller offentlige institutioner, "vejledning" og "opkvalificering". Den skal med andre ord sørge for at der bliver stillet mere billig arbejdskraft til rådighed især for private virksomheder.

Nu må de aktiverede (i modsætning til tidligere) godt udføre 'reelt arbejde'. Det må blot ikke være 'konkurrenceforvridende' – dvs at konkurrenterne ikke skal føle sig generet af fidusen, fordi de selv bruger den.

- De to paragraffer hænger simpelthen ikke sammen. Det er ren spekulation fra regeringens side. Det kommer til at fremme lønkonkurrencen, når man ansætter folk på dårligere vilkår, vurderer Viggo Jonassen, lektor i socialret ved Den Sociale Højskole i Århus.

Det kaldes også løntrykkeri – og her er det, fagforeningerne langt om længe begynder at sige fra.

Man kan spørge: Hvorfor kommer bekymringerne først nu? Systemet har været udarbejdet og brugt længe. Forklaringen er selvfølgelig, at det nu rykker tæt fagforeningerne selv – og at det ikke er en socialdemokrat, som er statsminister.

Faktisk har LO og en lang række forbund været involveret i udviklingen af det elendige system. Derfor lyder klagesangen lidt falsk.

Næste spørgsmål er:
Hvad vil de gøre ved det?

Pengemaskiner for kommunerne

Tvangsaktiverede som kommunale pengemaskiner - Bodum og Odense Kommune

Det skæpper i kommunekassen: Udliciteringen af tvangsaktivering af en stor del af de odenseanske bistandsmodtagere til private firmaer, som derefter stiller bistandsmodtagerne til rådighed for kreative virksomheder som Bodum som ekstremt billig arbejdskraft – ”lønnen” er bistandshjælpen udbetalt af Odense Kommune – uden faglige rettigheder overhovedet, som ren og skær slavearbejdskraft.

Det viser sig nu, at ikke blot Bodum og det private ”formidlingsfirma” af gratis arbejdskraft, ”Flexi Kurser”, tjener fedt på tvangsaktiveringen af de odenseanske bistandsmodtagere. Det gør Odense Kommune også – fra og med 2003.

Det er blevet en ren kommunal over-skudsforretning at udlicitere tvangsaktiveringen til private firmaer som f. eks. Flexi Kurser og deres såkaldte Projekt Arbejdsklar. Det er imidlertid på ingen måde tale om kurser, men om at Flexi Kurser stiller de tvangsudliciterede bistandsmodtagere til rådighed som nærmest total gratis arbejdskraft for danske virksomheder som Bodum. Bodum betaler 1,75 kr. pr. kaffekande, som monteres og pakkes på Flexi Kurser.

Fed fidus

De 1,75 kr. pr. kaffekande udbetales imidlertid ikke til Flexi Kurser, men til Odense Kommune, der betaler et væsentligt mindre beløb til Flexi Kurser for det arbejde, de udliciterede, tvangsaktiverede bistandsmodtagere udfører for deres bistandshjælp. Kommunen betaler ifølge ejeren af Flexi Kurser 0,65 kr. pr. monteret kaffekande til hans firma. Resten tilfalder kommunen. De første 4 måneder i år har kommunen tjent 85.397 kr. på Projekt Bodum, fremgår det af det kommunale regnskab.

Officielt er aftalen mellem Odense Kommune og Bodum (datterselskabet

Multiplast A/S) udformet, så det hedder sig, at det er den kommunalt ejede Erhvervstræningsskolen i Odense, som står for monteringen og pakningen af kaffekanderne. Formålet: afklaring af sygedagpengemodtagere og kontanthjælpsmodtagere i forhold til arbejdsmarkedet.

I realiteten har arbejdet været overdraget til Flexi Kurser i hele år 2002 på krav fra Bodum. Der var, ifølge firmaet, alt for store problemer med samlingen af kaffekanderne (for mange fejlkander) på Erhvervstræningsskolen, hvorfor samlingen af kanderne blev overflyttet til ”Flexi Kurser”, hvor de tvangsaktiverede bistandsmodtagere udgør en mere ”frisk” arbejdskraft, afslører SiD’s medlemsblad, Fagbladet. Betalingen til kommunen er pr. stk. samlet og pakket kaffekande den samme, om revaliderer eller aktiverede udfører jobbet.

Baggrunden for, at kommunen hævder, at det hovedsageligt er erhvervstræningsskolen, som står for monteringen og pakningen af kaffekanderne, og fra 1. marts i år udelukkende erhvervstræningsskolen, er ifølge kommunens beskæftigelseschef, at flere inden for den kommunale forvaltning mener, at der kunne være tale om konkurrenceforvridende produktion, når man lod Flexi Kurser – dvs. deciderede tvangsaktiverede bistandsmodtagere – udføre arbejdet for Bodum. Projekt Bodum er af samme årsag nu overført fra kommunens beskæftigelsesafdeling til revalideringsafdelingen.

Den nye kontrakt mellem Bodum og Odense Kommune, altså nu kommunens revalideringsafdeling, betyder reelt intet. Misbruget af tvangsaktiverede som ekstremt billig arbejdskraft for private firmaer fortsætter uhemmet, på kant med loven eller ej. Det er stadig i allerhøjeste grad Flexi Kurser, som monterer og pakker kaffekanderne.

*Tvangsaktivering = Slavearbejde
I årevis har fagbevægelsen kendt til situationen uden at gøre noget som helst.*

Fed fidus fortsætter

Selvom offentligheden og de kommunale politikere i marts fik at vide, at det fremover stort set kun var revaliderer, som arbejdede for Bodum, har der ikke været nogen begrænsninger i brugen af tvangsaktiverede. Det må konsulent Jørgen Faber, som i marts udarbejdede notatet til byrådspolitikerne, indrømme over for Fagbladet.

Fagbladet kom i besiddelse af regnskaberne for projektet *på trods af*, at kommunen konsekvent har nægtet aktindsigt omkring Projekt Bodum og tilsvarende aktiveringsprojekter. Kommunen har lignende ”tys-tys-aftaler” med mindst tre andre private firmaer. Fagbladet betegner afslaget om aktindsigt som ulovligt. Tidligere har kommunen afvist krav om aktindsigt fra Kommunistisk Parti og Liste K i Odense.

Hvad Odense Kommune gør er at sætte bistandsmodtagerne til arbejde, som normalt udføres af arbejdere ansat på almindelige overenskomst-mæssige løn- og arbejdsvilkår. Det er angiveligt ulovligt – men det går helt fint. Og ikke kun for Odense Kommune. Fidusen praktiseres masser af andre steder. De aktiverede er blevet en pengemaskine for kommunerne.

Børnefabrikker - ny kommunal nedskæringfidus

Store daginstitutioner er pludselig blevet sagen.

De danske kommuner har pludseligt over en kam fundet ud af, at færre og større daginstitutioner er sagen. Ikke for pasningen af børnene, men for kommunernes økonomi ... Man kan presse flere børn ind i nye mammut-institutioner og nøjes med mindre personale.

De kommunale politikere er opfindsomme, når det gælder om at argumentere for nye nedskæringer. De seneste år byrødderne fra de såkaldt ansvarlige partier, socialdemokratiske som borgerlige, over en kam fundet ud af, at det er langt bedre at passe børnene i færre og stadig større daginstitutioner. Det giver bedre mulighed for at passe børnene at nedlægge de mindre børnehaver og slå vuggestuer og børnehaver sammen i integrerede institutioner, forlyder det nobelt.

Der er blot en hage ved det. Det er slet ikke børnenes tarv, der ligger byrødderne på sinde. Formålet med sammenlægningerne af de små institutioner er ikke – som det hævdes – at sikre en bedre pasning af børnene. Formålet er at skære ned på driftsudgifterne. Der er økonomiske stordriftsfordele at hente. Flere børn passes under samme tag, og antallet pædagoger, der passer børnene, kan skæres drastisk ned. Flere børn, mindre personale, færre udgifter. Epidemien med sammenlægninger spredt sig over hele landet. En tredjedel af kommunerne har på nuværende tidspunkt sammenlagt institutioner, mens mange andre står på spring. Hele 59 procent af kommunerne har planer om at slagte de mindre institutioner, eller som nedlæggelsen af vuggestuer og små daginstitutioner for 3-6-årige børn betegnes: sammenlægge institutionerne. Uden smålige hensyn til, om en række velfungerende institutioner får dødsstødet. Vuggestuer, der kun er for børn i 0-3-års-alderen, er ved at være forhistorisk levn.

BUPL advarer kraftigt imod udvik-

lingen. Ikke fordi man generelt er imod sammenlægninger/større institutioner, men fordi sammenlægningerne, udraderingen af de små institutioner, alene sker for at skære ned på daginstitutionsområdet. BUPL's formand Bente Sorgenfrey udtaler: *"Det bekymrer os, at man gør det alene for at spare penge og ikke ser på kvaliteten."*

"Børnefabrikker"

At institutionerne bliver stadig større (i hvert tilfælde i forhold til, hvor mange børn der passes i de enkelte institutioner) ses af, at den gennemsnitlige størrelse på en daginstitution målt i børnetal på ti år er steget fra 61 til 71 børn. Sammenlægningerne/slagtingerne af daginstitutioner er bl.a. sket for at opfylde pladsgarantien, som 94 procent af kommunerne nu tilbyder, betyder KL (Kommunernes Landsforening).

Ifølge KL er der klare fordele ved nye, store integrerede institutioner. De giver ikke afbræk imellem vuggestue og børnehave. Der er både faglige, menneskelige og socialt gode grunde til udradere små daginstitutioner og vuggestuer. Der er fortsat ikke tale om børnefabrikker. Børnene er stadig delt op i grupper, hævder Bjørn Dahl (V), formand for Børne- og Kulturudvalget i KL.

Børnefabrikker synes ellers at være en passende betegnelse for de nye mammutinstitutioner. Uanset hvad KL postulerer, har sammenlægningsbølgen/masseslagtingen af små institutioner, som først er ved for alvor at komme op i omdrejninger, medført klare forringelser af pasningen af børnene. I dag er der presset godt 70.000 børn ind i de nye mammutinstitutioner,

uden at der er ansat blot en ekstra pædagog. Sagt med andre ord skal de ansatte i dag passe 13 pct. flere børn, oplyser BUPL.

Naturligvis har det sat sine mærkbare spor i pasningen af børnene, der er blevet klart forringet og vil blive yderligere forringet de kommende år. Det er både BUPL samt "Foreningen af forældre til børn i daginstitutioner" enige om. Man kan godt mærke, at der er sket en kvalitetsforringelse de sidste år.

Forholdene i daginstitutionerne bliver mere og mere kaotiske, som følge af de stadig mere pressede arbejdsforhold for pædagogerne, og det går samtidig ud over tiden til det enkelte barn. *"Man mosler rundt for at få tingene til at hænge sammen,"* udtaler forældreforeningens formand.

Børnene er i fuld gang med at blive forvandlet til burhøns, der skal opbevares på minimal plads med et minimum af passere. Udgifterne til børnepasning skal presses i bund, og personalet udnyttes fuldt ud, presses til sidste blodsdråbe.

Ny kommunal kongstanke

Nedskæringerne inden for daginstitutionsområdet, som i vidt omfang er koblet sammen med den nye kommunale kongstanke, sammenlægningerne af de små institutioner – slagtingen af vuggestuer og mindre institutioner – har allerede medført og vil fremover medføre drastiske forringelser. Også Per Schulz, tidligere Børnerådsformand, advarer mod tendensen:

"I en stor institution er der en alvorlig risiko for, at kvaliteten sættes over styr, fordi nærheden mellem børn og voksne forsvinder, og fordi miljøet ofte er turbulent. Jeg har faktisk svært ved at sige noget godt om store institutioner."

Vel ikke mindst, når de store institutioner oprettes med det klare formål at skære ned på udgifterne til børnepasningen. Børnepasningen er netop et af de udpegede nedskæringsmål den nyligt indgåede håndfæstning mellem kommunerne og staten (regeringen).

PETs sag mod Awni Al-Kalemji droppet

Danmark gik i krig – og krigslove og forhøjet terrorberedskab og alt det andet, der skulle placere landet i forreste frontlinje sammen med USA gik i gang. Det varede ikke længe, før PET kunne producere en fjende af den danske stat, som hvervede irakere i Danmark for Saddam for at bekæmpe de amerikanske, britiske og danske tropper i deres ædle befrielsesmission. Den irakiske eksilpolitiker Awni Al-Kalemji er med i ledelsen af Iraks Nationale Koalition (Iraqi National Coalition) - en sammenslutning af en række politiske organisationer, der på den ene side gerne så en demokratisering af Irak, men samtidig i modsætning til mange af de øvrige eksilorganisationer, som er på amerikanske lønningslister, ikke ønskede at se "demokrati" i Stars & Stripes over irakiske børns lig.

Awni Al-Kalemji og hans organisation opfordrede til kamp mod aggressornerne, som kom til Irak for oliens og ikke irakernes skyld.

PETs intense overvågninger af denne 'statsfjende' førte til anklager om, at han havde hvervet irakere i Danmark og sendt dem i krig for Saddam. Den 61-årige Awni Al-Kalemji blev sigtet for at overtræde straffelovens

paragraf 128, som siger: *"Den, som i den danske stat foretager hvervning til fremmed krigstjeneste, straffes med bøde, hæfte eller fængsel indtil to år"*.

Selv siger Awni Al-Kalemji:

- Jeg har sagt, at jeg var imod krigen, og at den var en international forbrydelse. Jeg er imod enhver fremmed soldat i Irak og har opfordret folket der til at kæmpe mod besættelsen. Men det gælder ikke irakere i Danmark. (Information 26.06)

Hans forsvarer Bjørn Elmquist valgte at føre sagen som en politisk sag:

- Straffeloven gælder på visse punkter kun, hvis vi lovligt har været i krig. Hvis ikke, så gælder paragraffen ikke. Det er meget relevant at få afklaret dette punkt først.

Har den danske krigsdeltagelse været ulovlig (ifølge dansk eller international ret) kan man heller ikke dømmes efter de særlove, den udløste.

Elmquist ville derfor føre bl.a. statsministeren og udenrigsministeren i retten.

Om det var udsigten til denne politiske sag, der fik politiet til at droppe sagen mod Awni – eller der er helt andre grunde: Det er i al fald en kends-

Bjørn Elmquist ville føre sag mod Fogh

gerning, at to dage efter, at Elmquist havde meldt sit forsvar ud i pressen, lod anklagemyndigheden sagen falde.

Statsadvokaten for København, Karsten Hjort, meddelte:

- Der er ikke beviser nok til at køre en straffesag. Et eller andet skal vi jo have for at få manden dømt. Han traf afgørelsen i enighed med politianklager Michael Jørgensen, Københavns Politis, som også førte sagen mod de to male-aktivister.

Awni Al-Kalemji har meddelt at han vil kræve erstatning – og Rigsadvokaten kan inden for to måneder omgøre statsadvokat Hjorts beslutning.

Bolighajerne jager igen

Bolighajerne spekulerer i "omfattende fupmoderniseringer" med tårnhøje huslejestigninger. Lejere smides - fuldt lovligt - på gaden med tre måneders varsel.

Bolighajerne i storbyerne, ikke mindst hovedstadsområdet, har kronede dage. Boligspekulationen sætter nye rekorder under voldsom boligmangel og skyhøje priser på ejerboliger. Lejligheder kan lejes ud til rekordpriser, hvis de fupmoderniseres.

Den eneste betingelse er, at "moderniseringen" er så omfattende, at lejerne ikke kan blive boende, mens ombygningen foregår. I så fald kan bolighajen sige lejerne op med tre måneders varsel. Lejeloven, der skulle beskytte lejerne mod at blive smidt på gaden, er intet værd.

Godt nok har lejerne på papiret ret til at flytte ind i deres "ny" lejlighe-

der, men de kan ikke: Huslejen efter "moderniseringen" er en helt anden. Op imod en fordobling er ikke ualmindeligt. De oprindelige lejere står altså på gaden og har ofte mere end svært ved at finde en ny lejlighed på grund af bolignøden.

Den nye yderst grove form for boligspekulation udgør en akut trussel mod op imod 300.000 lejere. Ifølge Klaus Hansen, formanden for LLO (Lejernes Landsorganisation), er lejerne reelt set forsvarsløse over spekulanter.

Spekulanterne opkøber nu udlejningsejendomme i stigende omfang, hvorpå de så smider lejerne på gaden med tre måneders varsel, inden "renoveringen" af deres nyerhvervede ejendom går i gang.

I øjeblikket har LLO alene i København 25 sager liggende, og tallet er for opadgående. Der er netop faldet dom i landsretten, der gav udlejerens medhold

i, at han kunne sætte sine lejere på gaden under renoveringen af hans ejendom, hvilket har sat yderligere skub i denne form for boligspekulation.

Der er ofte tale om fuldstændigt groteske renoveringer af lejlighederne, såsom ombygninger, hvor nye toiletter og armaturer smides ud. Moderniseringerne har udelukkende det formål at banke huslejerne vildt i vejret. Det er simpelthen totalt ligegyldigt, om lejerne skulle finde de såkaldte forbedringer af deres lejligheder boliger nødvendige. Lejerne har i den forbindelse intet at skulle have sagt.

At lejerne ikke ovenpå fupmoderniseringerne har råd til at flytte ind i deres lejlighed igen er ikke bolighajernes problem. Med boligmanglen i hovedstadsområdet in mente skal man nok finde nye lejere, der har råd til at betale den nye skyhøje husleje.

Du skal ikke tro, du er ansat

Du skal ikke være sikker på, at jobbet er der, når du kommer fra sommerferie. Sådan fik det i al fald for 150 af de 240 ansatte på Danyard Aalborg. Lige op til industriferien fik de en fyreseddel pga. manglende ordrer.

Frygten for at miste jobbet har bredt sig på danske arbejdspladser. Den nuværende økonomiske krise bider hårdt, og det har betydet rekord i massefyringer. I første kvartal af 2003 blev næsten 4.000 afskediget i 84 tilfælde, som falder ind under reglerne om varsel om massefyringer. Det er det højeste tal for de syv år, hvor Arbejdsmarkedsstyrelsen har udarbejdet sin særlige statistik for disse. Og alt tyder på, at massefyringerne fortsatte i andet kvartal, som eksemplet Danyard tyder på. Statistikken er endnu ikke afsluttet – men maj måned satte ny rekord i antallet af arbejdsløse med over 6 pct. ledige. Officielt ledige altså. Som alle ved, er det virkelige tal langt højere, for aktiverede og bistandsmodtagere f.eks. tæller ikke med i statistikkerne.

I bygge- og anlægsbranchen har arbejdsløsheden bidt sig fast på et højt

niveau. Hver tiende bygge- og anlægsarbejder var uden arbejde i slutningen af april, hvorfra den seneste samlede opgørelse stammer.

Bliver du fyret – ikke mindst, hvis du er offentligt ansat – er der en rimelig god mulighed for, at du kan få dit job tilbage. Som aktiveret, vel at mærke. Uden overenskomstmæssige faglige rettigheder. Det er ikke bare i de private virksomheder, massefyringerne fortsætter. Det gælder også i det offentlige. Aktiveringsordningerne har været en kæmpefidus for det offentlige, som i takt med nedskæringer har afviklet en masse job, men fået genbesat en stor del af stillinger i børnehaver, på plejehjem osv. med nogle af landets 50.000 aktiverede.

Rekordmange mister dagpengernet

Samtidig sættes nye rekorder i antallet af arbejdsløse, der ryger helt ud af dagpengesystemet.

I 2002 røg 2.091 ledige ud, fordi deres samlede ydelsesperiode løb ud. Året før var tallet 1.586 personer. En stigning på 505 ledige - svarende til 32 procent. Det viser tallene fra Arbejdskraftformidlingens årsregnskab.

Morten Kaspersen, leder af SiD's akasse, siger:

- Det er ulykkeligt, når nogen falder ud af systemet uden at have fået de kvalificerede tilbud, der manglede for at komme i arbejde igen. Og det er endnu mere ulykkeligt at konstatere, at antallet steg i 2002.

Det står allerede nu klart, at antallet af arbejdsløse, som fortaber dagpengere retten, bliver endnu større i 2003.

I 1999 forkortede den daværende SR-regering den samlede ydelsesperiode fra 5 til 4 år, og det slår nu kraftigt igennem.

Den nuværende 'beskæftigelsesminister' har ikke tænkt sig at gøre noget som helst ved det.

Det offentlige går foran

Det offentlige går foran med hensyn til massefyringer. Og her er der tale om rigtig store tal. Regeringen stræber som bekendt efter at slanke den offentlige sektor. Den har allerede bebudet fjernelse af 3.000 job i det offentlige i forbindelse med næste års finanslov.

Midt i juni fremlagde finansminister Thor Pedersen en ekstraordinær spareplan på 3 milliarder kroner i det offentlige, der vil betyde nedlæggelse af 3.000 arbejdspladser.

Besparelserne er konkretiseret til en række ministerier, samtidig med at den automatiske 2 pct.-reduktion af de offentlige udgifter ('grønthøsteren') kører videre.

Fra besparelseskataloget:

Økonomi- og erhvervsministeriet skal spare på hjemmeservice og støtteordninger til vindmøller. Fødevareministeriet skal blandt andet barbere ordningen for statslige landbrugskonsulenter kraftigt. Udenrigsministeriet skal spare omtrent 85 millioner kroner.

Og Justitsministeriet skal skære i politiets budget i forbindelse med indførelse af ny struktur.

-pp

6 procent arbejdsløse

For første gang i dette årtusind var den officielle arbejdsløshed i maj oppe på seks procent. Sæsonkorrigeret steg ledigheden fra 162.200 i april til 167.800 i maj. Ledighedstallet i april svarede til en ledighedsprocent på 5,8 – i maj var den 6,0. Det er ifølge Danmarks Statistik det højeste niveau siden januar 1999.

Stigningen fra april til maj udgjorde 3,5 procent, og denne stigning har især ramt mændene. Ser man på aldersgrupper, er stigningen i ledigheden jævnt fordelt. Siden maj sidste år er den faktiske ledighed steget med 25.075 personer, og det svarer til en stigning på 19 procent.

Busserne kører - endnu

Der har været megen omtale af, at buschaufførerne i København ikke holder længe på jobbet. Og det er sandt, at nedslidningen er stor. På det seneste har flere aviser skrevet om, at det skulle være passagerne, der mopper chaufførerne ud. Den virkelige årsag er en anden: dårlige løn- og arbejdsforhold på grund af urealistiske privatiseringsaftaler.

Selvom metrobyggeriet har været en passagermæssig succes, og der er gennemført en større omlægning af busdriften i København i forbindelse med, at metroen er kørt ind, er presset på de københavnske buschauffører ikke blevet mindre. I årene fra 1999-01 forlod knap en tredjedel jobbet: 1011 af de 3500 buschauffører under HUR (Hovedstadens Udviklingsråd) holdt op. I en undersøgelse af årsagerne, baseret på svar fra de fratrådte, kommer dårlig løn og dårligt arbejdsmiljø højt. Knap halvdelen angiver helbredsproblemer og dårligt arbejdsmiljø som årsag.

Nu tales der om, at et sandt busmareridt er på vej i Storkøbenhavn. Og Chaufførernes Fagforening vil ikke længere være med:

- De ansvarlige politikerne står nu foran et mareridt, når det gælder busdrift i hovedstadsregionen, som ikke overrasker os i SiD, siger Poul Johansen, faglig sekretær i Chaufførernes

Fagforening i København.

Efter fagforeningens opfattelse ligger de københavnske politikere, som de selv har ret. Da man i midten af 90'erne privatiserede busdriften, slog man med begejstring til på de lave tilbud, som busselskaberne – ikke mindst de tidligere DSB-busser, det nuværende Combus – gav for at få driften.

Underskud og prisstigninger

Politikerne tænkte sig ikke om og valgte de urealistisk lave tilbud, hvilket betød, at busselskaberne under HUR – Hovedstadens Udviklingsråd – ikke har haft økonomi til at sikre chaufførerne fornuftige løn- og arbejdsforhold, og derfor holder de så kort tid i jobbet. Det må og skal rettes op, når vi til efteråret begynder at forhandle ny overenskomst. Og vi skal ende med et godt resultat i marts 2004, understreger Poul Johansen.

Timelønnen for at køre bus i HUR er på omkring 120 kroner.

Kontrakterne med busselskaberne er blevet forlænget af politikerne med et til to år, men i 2004 og 2005 udløber flere af de lave kontrakter. Så kan busselskaberne vælte underskuddene over på passagererne. Connex har de sidste to år haft et samlet underskud på 50 mio. kr., mens Arriva i samme periode tabte 17 mio. Ved årsskiftet havde de to kollektive giganter en gæld på 1,6 mia.

HUR har allerede bebudet pæne stigninger på busbilletterne næste år på knap 20 procent, dels fordi statens tilskud på 100 millioner kroner er væk, dels på grund af de billige kontrakter fra midten af 1990'erne.

LO forbyder købesex – i udlandet

Måske LO er blevet træt af rygter om fede pampferier med pornofilm og besøg hos prostituerede.

I al fald har LO har fået en politik for købesex. Den gælder for udlandet. Der er den forbudt.

Ansatte og valgte i LO må ikke købe sig til sex hos prostituerede på tjenesterejser.

LO er dermed en af de første danske virksomheder, der får en nedskrevet politik om medarbejderes besøg hos prostituerede. LO har hentet inspiration til reglerne fra den norske stat, norsk LO, FN og Dansk Flygtningehjælp, som alle har lignende regler.

- Vi ønsker at sende et tydeligt signal om, at LO ikke på nogen måde vil medvirke til at undertrykke mennesker i andre lande. Og vi betragter helt klart prostitution som undertrykkelse af kvinder, siger LO's næstformand, Tine Aurvig-Huggenberger, til ugebrevet A4.

Hun understreger, at de ny bestemmelser ikke skal opfattes som en kritik af LO-ansattes tidligere eller nuværende adfærd, i udlandet.

KFX: Ikke alle smiler

Det første halvår var rigtig godt for A.P. Møller-Mærsk, men aktionærerne i Jyske Bank, GN Store Nord, Novozymes og Topdanmark kan også se tilbage på et godt halvår. Derudover er munterheden begrænset. Ni selskaber i indekset med landets 20 største har leveret negativt afkast.

KFX-indekset er steget med 9,1 pct. i første halvår. Det afsluttedes i niveauet 217. Det er imidlertid langt fra 354 fra 24. oktober 2000, hvor der blev sat rekord – også i begejstring.

Det har faktisk været lidt af et mareridt lige siden, skriver Berlingske Tidende. Et foreløbigt vendepunkt blev nået den 12. marts i år, hvor optimisterne fik overtaget. Irakkens afslutning gav håb om, at der igen ville komme fart på verdens største økonomi - den amerikanske.

De københavnske politikere står foran et busmareridt. Chaufførerne vil se forandring.

Palæstinensiske modstandsgrupper erklærer våbenhvile - Hvad gør Israel?

Under den amerikanske regeringsudsending Condoleezza Rices tur til Mellemøsten udsendte de to palæstinensiske modstandsorganisationer Hamas og Islamisk Jihad (begge anbragt på både USA's og EU's liste over terrororganisationer) en fælleserklæring, som annoncerer 3 måneders stop for angreb på 'den zionistiske fjende' under visse betingelser. Samtidig udsendte Arafats Fatah-organisation en tilsvarende erklæring om 6 måneders våbenhvile.

Alle organisationerne begrundet skridtet med hensynet til den palæstinensiske enhed. De kommer efter enormt pres fra USA og Israel på de palæstinensiske myndigheder og hele den palæstinensiske nation for at 'afvæbne' Hamas og Islamisk Jihad – hvad der er det samme som en opfordring til palæstinensisk borgerkrig. Da også den håndplukkede premierminister Mahmoud Abbas nægtede at forsøge at afvæbne Hamas, erklærede Israel 'tilintetgørelseskrig' mod denne bevægelse, som har stået for en lang række selvmordsbomber med angreb på israelske mål. Med udtrykkelig støtte fra den amerikanske præsident begyndte Israel en række målrettede attentater på Hamas-ledere, bl.a. med likvideringen af Abdullah Qawasmî, og gennemførte en række raids med efterfølgende massearrestationer.

Med våbenhvileerklæringerne er det blevet demonstreret, at det ikke er lykkedes USA og Israel at undergrave den palæstinensiske enhed og kaste palæstinenserne ud i en ødelæggende borgerkrig. Besættelsesmagtens kriminelle eksekutioner og brutale undertrykkelse har vist sig ikke at kunne knuse de palæstinensiske modstandsorganisationer – og vil heller ikke kunne gøre det nu.

Med våbenhvileerklæringerne er bolden spillet over på besættelsesmagts side. Israels første reaktion var en total

afvisning: Den israelske undervisningsminister Limor Livnat kaldte erklæringerne for et 'trick' og udenrigsminister Silvan Shalom forkyndte:

'På længere sigt er dette en tikkende bombe. Hovedsagen er at demontere terrorens infrastruktur.'

Ifølge Israel har den palæstinensiske våbenhvile alene til formål at give modstandsgrupperne et pusterum, så de kan forberede sig på fremtidige angreb.

- *Våbenhvilen er indgået mellem Selvstyremyndigheden og de ekstremistiske terroristiske grupper. Da vi ikke er part i aftalen, betyder dens klausuler intet for os,* sagde Silvan Shalom til det israelske parlaments udenrigs- og forsvarsudvalg. Han tilføjede, at USA og Israel er ganske enige om dette.

For USA er det af betydning, at det ser ud, som om den såkaldte Road Map (eller 'Køreplan' for fred i Mellemøsten) kommer i gang. Den israelske aggression mod palæstinenserne, som fordømmes overalt, er en akilleshæl for den amerikanske regering, som med 'køreplanen' ser ud til at have taget initiativ til en 'fredsproces'. Den så ud til at dø, allerede før den var kommet i gang. Derfor sendte Bush sin sikkerhedsrådgiver Condoleezza Rice til Israel/Palæstina for at 'sætte gang i processen'. De timede våbenhvileerklæring er derfor et velkomment signal om, at køreplanen ikke er død. Rice kvitterede

Torturbødlen Gillon forlader Danmark

Den israelske torturbøddel Carmi Gillon, der har skjult sig bag diplomatisk immunitet som ambassadør i Danmark, forlader sin post til august. Det har fået Rehabiliterings- og Forskningscentret for Torturofre (RCT) til at foreslå at sigte Gillon for forbrydelser mod menneskeheden.

Gillon er tidligere israelsk sikkerhedschef og forkyndte ved sin tiltræden som ambassadør, at han havde brugt og forsvarede brugen af, hvad han kaldte 'moderat fysisk pres' mod palæstinensere. Dengang valgte SR-regeringen ikke at retsforfølge Gillon, men accepterede ham som ambassadør.

Kommunikationschef i RCT, Tue

Magnussen:

- *Carmi Gillon vil nu miste sin diplomatiske immunitet, og den er jo ifølge regeringen den eneste grund til, at han ikke er blevet retsforfulgt i Danmark. Derfor opfordrer vi myndighederne til at undersøge, om der skal rejses en sigtelse for tortur.*

Ifølge RCT bør en efterforskning af den israelske ambassadør foretages af det nyoprettede statsadvokatur for særlige internationale straffesager.

- *Tortur indgår som en af de alvorlige forbrydelser mod menneskeheden, og i Gillons tilfælde har han oven i købet selv tilstået, siger Tue Magnussen.*

da også med den første spagfærdige officielle amerikanske kritik af den israelske apartheidmur, som opføres på palæstinensisk territorium.

Israel har også måttet sende et signal til verden: Efter den symbolske fjernelse af symbolske israelske 'udposter' (som ikke har antastet de ulovlige israelske bosættelser) er Israel nu begyndt at trække soldater ud af det nordlige Gaza. Dermed ser våbenhvilen ud til at være etableret. - og 'køreplanen' kan gå i gang. Condoleezza Rice har i den forbindelse inviteret Mahmoud Abbas til nye samtaler i Washington.

Men 'køreplanen' selv er en forhindring. Den kræver, at de palæstinensiske myndigheder skal bruge deres sikkerhedsstyrker til 'vedholdende, målrettede og effektive operationer, som skal ramme alle dem, som er engageret i terror og afviklingen af kapaciteten til terror og dens infrastruktur'.

- *Det første trin i Køreplanen vil kun blive ført ud i livet, hvis palæstinenserne afvikler terrorismens infrastruktur, arresterer efterlyste personer, konfiskerer våben, stopper agitationen,* sagde Silvan Shalom mandag.

Men dette scenario for palæstinensisk borgerkrig er en af de betingelser, som ikke kan opfyldes og ikke vil blive opfyldt, hvad våbenhvileerklæringerne understreger.

De palæstinensiske modstandsgrupper stiller en række fælles krav til besættelsesmagten Israel, herunder

- øjeblikkeligt stop for alle former for israelsk-zionistisk aggression, herunder angreb, ødelæggelser, belejring af byer, landsbyer og flygtningelejre.
- ophævelse af belejringen af præsident Yassir Arafat.
- stop for ødelæggelsen af huse og landbrugsområder.
- stop for de målrettede likvideringer, massakrer og tilbageholdelser.
- løsladelse af alle palæstinensiske og arabiske fanger fra besættelsesmagtens fængsler.

Der er ingen grund til at tro, at Israel vil opfylde disse krav. Selvom den amerikanske propaganda vil have verden til at tro, at den elendige køreplan igen er sat på skinner, er det ikke tilfældet.

Brud på rutinen

Igennem de ca. 6 år, jeg har arbejdet i vores lille afdeling (på en større medicinalvirksomhed i Storkøbenhavn), har der fra dag ét af altid været et ufravigeligt morgenritual. Min ældre kollega Jønke og mig selv (sagde hunden), Lille Jan, har altid været de første til at møde om morgenen ca. kl. 6.45 for at låse bygningen op og sætte kaffen over til de andre rødder, som helt bevidst kommer sjoskende noget senere, fordi de så bare kan sætte sig på den flade og nyde morgenkaffen i ro og mag (det må sgu også være skønt at få det hele serveret). Denne ordning har fungeret rigtig fint, specielt fordi vi i de første par år kun havde en lillebitte bygning (hule) med kun 1 dør og 1 kaffemaskine, alt i alt meget overskueligt for så'n et par morgenfriske gutter som Jønke og mig.

For 3 år siden flyttede vi så ind i en helt ny bygning med alt til moderne bygninger hørende, såsom 2 kæmpe udvendige skydeporte henholdsvis til vores p-plads samt til selve arbejdsområdet, 3 indgangsdøre med alarmsystemer og ikke mindst hele 2 kaffemaskiner til os raske svende.

Det tog ikke mange dage for Jønke at køre en morgenrutine ind. Hver morgen stopper Jønke som det første sin bil foran den første skydeport, som tillige er el-betjent, og åbner den. I mellemtiden forventes det, at jeg åbner port nr. 2 (manuelt), så han kan parkere sin bil på p-pladsen, slår alarmsystemet fra til bygningen, låser mig ind og åbner en sidedør i bygningen, så han ikke skal gå så "langt". Til sidst sætter jeg 2 kander kaffe over, mens han hopper i arbejdstøjet.

Den opmærksomme læser vil måske bemærke, at der her er tale om en noget skæv arbejdsfordeling, men Jønke har været på virksomheden i 33 år og lille mig kun i 6 år, så for ham er det en helt rimelig ordning.

Nu er det jo så'n med unge knægte som mig, at vi ikke altid er lige stabile, hvad angår mødetiden, så i ny og næ er det jo forekommet, at jeg er kommet et par minutter senere end Jønke, hvilket han selvfølgelig ikke

undlader at gøre mig opmærksom på. *"Hva' fanden knægt, kan du ikke komme op om morgnen"* osv. Jeg skal jo ha' på puklen for at fatte, at det jo ikke kan have sin rigtighed, at han selv har åbnet porte, døre og lavet kaffe. Til gengæld så undlader jeg jo heller ikke at give ham tørt på, hvis jeg en gang imellem når at være der før ham.

For en uge siden fik vi så en nyan-sat i afdelingen, og han møder endnu tidligere end Jønke og mig, desværre har han endnu ikke fået sin egen nøgle samt koder til alarmen, så pt. kan vi ikke udnytte ham til at deltage i morgenritualet, men jeg fortalte ham jo straks om mig og Jønkes småskændrier, og da han selv har været på fabrikken i 31 år, morede han sig kosteligt over, hvordan den gamle ku' koste lidt rundt med den unge, men samtidigt havde han et lunt blik i øjnene, der sagde, at han havde noget i ærmet.

Allerede dagen efter havde vi balladen. Jeg var selvfølgelig kommet for sent op og var dermed uden chance for at nå at udføre mine morgenopgaver, så da jeg sneg mig ind ad døren, blev jeg overfaldet med det samme af Jønke, men denne dag var han endnu mere sur på mig, end han plejer, så der blev talt med store bogstaver til Lille Jan her – og hvorfor så det?! Tja, vores nye mand havde såmænd bare stået og ventet foran porten i ca. 5 minutter, inden Jønke var dukket op, og han havde så vendt bøtten en omgang og givet Jønke en tur af samme skuffe. *"Hva' fanden, gamle, kan du ikke passe mødetiderne"* osv. Den skideballe havde han noget svært ved at kapere, så nu skulle jeg sgu også lige ha' at vide, at det hele var min skyld, fordi jeg ikke ku' passe min mødetid.

Afslutningsvis: jeg holder meget af mine kollegaer, også af Jønke, og hvis vi ikke havde vores lille morgenskænderi, så ville det jo nærmest være en dårlig start på dagen for os begge. Så'n er det nemlig med rutiner – de skal helst ikke brydes.

GOD SOMMER

Spacey

Ud- og indv

Af Erik

Rød er jorden
og solen i alle menneskers
morgen,
røde er gløderne, kobberet
rødt,
rød er sangfugleungernes sult,
dine øjenlåg gyldne mod lyset
hver dag når du vågner.

Rød er hjertets farve
og længslens,
hvadenten du strider dig fri
af mismodets bølge
for at blive og måle
med fødder og favn
dit land og din lod
eller ønsker at drage
langt langt af led,
skifte land for en tid
eller bøjet af nød og bastet af
magt
for bestandig.

Rødt i det gyldne er ønsket
som fangstnet der trækkes af
havet,
på kimmingen Sinbads sejl,
falken i ensomme højder
og mørke fjældvægges bræm-
me
mod aften.

Grønt grønt er håbet
som løvsprungne hegn, grøn-
nere
grønnest som ris før den mod-
nes,
grøn er din drøm

Erik Stinus 20.
Oliemaleri af

Digteren Erik Stinus (f. 1934) har i digt og
Maleren Jørgen Buch har her portrætteret
mod dødens profitører en frysende marts-aften
20.000 københavnere, der i faklernes skær-
krigen og dansk

Digtet 'Ud- og indvandrersang' er
Vindros

Andrersang

Stinus

10. marts 2003
Jørgen Buch.

handling talt fredens og socialismens sag.
ham, mens han oplæser et digt for livets ret
aften på Rådhuspladsen i København foran
ved krigsudbruddet protesterede mod Irak-
krigsdeltagelse.

fra samlingen 'Det belejrede hjerte',
1987

og gyldne er løfterne,
strande og himle uskyldigt
blå.

Men hvide er grænserne,
hvide de frosne og piskede
vande,
dit værktøj blir ild eller is,
ordene grå i det grå
hvis et venskab dør,
kammerater, splittede, viger
og den elskede svinder af syne
hvor langt du så når,
lades ind, lukkes ude
i landenes mønstre
henover den blågrønne
gyldne og røde omstormede
Jord.

Rødt er hjertet,
rødt strømmende livet
under alle menneskers hud.
Rød rød er jorden
og solen
i din som de andres tidlige
morgen,
røde er gløderne,
kobberet rødt,
rød er sulten
som længsel og sang,
dine øjenlåg gyldne mod lyset
hver dag når du vågner.

~ ~ ~

Det danske regime skal stilles til ansvar

Af Peter Kofod

Krigen mod Irak var ulovlig, umoralsk og unødvendig.

Der blev systematisk løjet om dens årsager, og da krigen endelig kom, viste mediedækningen af den sig at være nærmere på handlingen i en dårlig amerikansk B-film end på virkeligheden.

Selvom krigens største skurke findes i andre lande, er det "vores" skurke, der bør være vores største hovedpiner.

Peter Kofod, tidligere 'menneskeskjold' i Irak, taler i Odense ved krigsudbruddet

Meget ville have set anderledes ud, hvis tyskerne havde afsat Hitler efter angrebet på Polen. Det ser ud til, at tyskerne HAR lært af historien. Er det mon vores tur nu?

"The people can always be brought to the bidding of the leaders. That's easy. All you have to do is tell them they're being attacked and denounce the peacemakers for lack of patriotism and exposing the country to danger. It works the same in any country."

- Herman Göring

For nylig valgte det danske regime at sende danske soldater til Irak for at være statister i den amerikansk-engelske ulovlige "krig". Ikke alene gav et flertal i folketinget deres støtte til myrderierne, men i store dele af den såkaldt frie presse og blandt "intellektuelle" fandtes mange folk, som var villige til at se igennem fingre med fakta, glemme ubekvemme realiteter og aktivt agitere for operation "Iraqi Freedom". Disse folk burde naturligvis skamme sig og forsøge at gøre lidt af skaden god igen, men i første omgang må det være de folkevalgte, der bør stå til ansvar.

Du lyver, min kære udenrigsminister

Det altoverskyggende påskud var **MasseØdelæggelsesVåben**.

Stort alle fakta pegede i retning af, at

Irak ingen havde.

Scott Ritter, som i øvrigt er amerikansk republikaner og næppe kan beskyldes for den forfærdeligste af alle synder: anti-amerikanisme (!), har længe og vedvarende (siden 1998) forsøgt at trænge igennem med sit ret enkle budskab: FN's våbeninspektører har ødelagt minimum 95 % af Iraks ulovlige våbenarsenal. Det, der måtte være tilbage, er ubrugeligt, fordi kemiske kampstoffer har en meget begrænset holdbarhed. Irak har IKKE faciliteter til at producere nye ulovlige våben.

Per Stig Møllers ynkelige udsagn om, at det ikke er væsentligt, hvorvidt Irak rent faktisk besad masseødelæggelsesvåben eller ej, er lige så bizarre, som hvis jeg påstår, at det ikke er væsentligt, hvorvidt det danske regime med fuldt overlæg forsøger at gøre Danmark til en fascistisk politistat. Det væsentlige er, hvorvidt omverdenen vælger at tro, at det er tilfældet.

Samme Møller hævder i øvrigt, at alle troede, at Saddam (hvorfor er du i øvrigt på fornavn med ham?) havde sådanne våben. Du lyver, min kære udenrigsminister. Det er faktisk ikke så længe siden, at Scott Ritter var i Danmark, hvor alle som interesserede sig for emnet, kunne høre, hvad han havde

at sige.

Du kunne også have lyttet til Hans Blix i stedet for at lyve om, hvad denne skulle have sagt på tv om morgenen.

I tråd hermed kunne du have lyttet til George Tenet, chef for CIA, som erklærede, at HVIS ... HVIS Irak var i besiddelse af sådanne våben, var det utænkeligt, at Irak ville bruge dem – medmindre Irak blev angrebet.

Derudover er det FN, der har dikteret, at Irak ikke må være i besiddelse af visse våbentyper. I selv samme resolution dikterer FN, at hele Mellemøsten inkl. Israel skal være fri for disse våben. Hvornår begynder du at sende danske soldater til Israel for at udrydde enhver tvivl?

Det, man kan sige med 100% sikkerhed, er, at HVIS Irak besad disse våben, brugte Irak dem ikke!

Derfor er alle henvisninger til, at Irak skulle udgøre en trussel mod USA, endsige Danmark, lige så fjollede, useriøse og gruppevækkende som Hitlers udsagn om, at Polen ville bruge giftgas, og at man derfor var nødt til at foretage et præventivt angreb.

Konklusionen må være, at Per Stig Møller er lige så troværdig som den tidligere irakiske informationsminister (og i øvrigt har ca. lige så stor indflydelse på vores hjemlige diktators politik).

Elefant i guldstol

I stedet for at beskæftige sig med disse ting, valgte de fleste medier at tage alle slags uunderbyggede anklager for gode varer. Det blev ikke fundet interessant at USA aflyttede FN, at rapporter om våbnene var kopier af 12 år gamle studenteropgaver (som oven i købet var blevet forfalskede) at flere af de ting som Bush & Blair offentligt har udtalt, bevisligt har været løgn (se fx www.mediefokus.dk).

Nu er "krigen" officielt overstået, hvilket ikke burde komme som en overraskelse for ét eneste menneske på planeten. Verdens eneste supermagts ekstremt velsmurte krigsmaskiner mod et sanktionsplaget, MEN olierigt tredje verdensland. Ud over den næsten ufattelige styrkeforskel er Irak i forvejen jævnlighedsbombet på må og få under henvisning til de ikke i FN forankrede flyveforbudszoner; landet er blevet luftfotograferet til den store guldmedalje, under dække af våbeninspektioner, som i øvrigt ligeledes er blevet misbrugt til spionage.

At kalde det netop foregående for en krig er at tage stilling i supermagts favør.

Nogle mener, at denne "sejr" er en indikation på, at "krigen" var vellykket eller retfærdig. Det svarer til, at elefant (som først har udspioneret, bagbundet og sønderbombet sin fjende) træder på en mus og forlanger at blive båret rundt i byen i guldstol på grund af sin indsats.

Under denne "krig" har det danske regime indtil videre været medansvarlig for mordene på et sted imellem 5567 og 7240 uskyldige irakiske civile (www.iraqbodycount.org 18/6), et formodentlig meget større antal irakiske (tvangsudskrevne teenage-) soldater samt nogle hundrede amerikanske/engelske soldater.

Det paradoksale er, at vores egen statsminister kan finde på at retfærdiggøre disse mord ved at henvise til alle de mange ofre. Saddam Hussein har på samvittigheden, uden så meget som at nævne, at 9 ud af 10 af disse ofre blev taget, mens Hussein havde Vestens opbakning og velsignelse.

Man hører heller ikke vores statsminister sætte tingene lidt i perspektiv ved at nævne, at 1,5 mio. irakere, heraf 500.000 børn under 5 år, er døde som

følge af sanktionerne mod landet. Sanktioner, som har ført til, at to ansvarlige for olie for mad-programmet er trådt tilbage. En af dem bemærkede, at sanktionerne var folkemord.

(For at foregribe begivenhedernes gang skal det nævnes, at uddelingen af fødevarer i Irak af FN blev betegnet som verdens bedste.)

Mindst af alt skal man vente at høre statsministeren sammenligne disse ofre med ofrene for USA's krigseventyr i bl.a. Vietnam.

Vildledning af befolkningerne

I USA og England (og snart i Spanien og Australien) er der stor virak; der oprettes kommissioner og afholdes høringer. Har regeringerne vildledt befolkningerne; er efterretningstjenester blevet misbrugt?

Svarene er helt enkle. Ja.

Men i Danmark nægter regimet at lade en kommission undersøge rationalet for krig (jeg synes ellers at have hørt diverse borgerlige politikere udtale sig i forskellige sammenhænge, at hvis man ikke har noget at skjule, hvorfor er man så bange for at blive overvåget?).

Og der er selvfølgelig netop derfor, at det danske regime ikke ser noget formål i at oprette en kommission. Og regimet har selvfølgelig ret. For en krigsforbryder er en retssag ikke nogen god ide. I dette tilfælde vil en undersøgelse naturligvis føre til, at i hvert fald dele af regimet må gå af.

Æresgæld?

Det eneste ærlige svar, der er kommet fra det danske regime, har været, at vi ved vores støtte til krigen har betalt af på gammel æresgæld til USA.

Sådan.

Problemet er bare, at den politik, der føres af den nuværende amerikanske administration (med den ikke-valgte præsident Bush officielt i spidsen), i uhyggelig grad har lighedstegn med Nazitysklands politik op til anden verdenskrig.

Bare et par eksempler:

Foragt for internationale aftaler (Versailles-traktaten, ABM traktaten, Kyoto, m.fl.)

En national katastrofe (Rigsdags-

branden/11. september) bliver brugt som påskud til at bruge vold for at løse problemer. Dissidens undertrykkes, og opposition ophører, argumenter tæller ikke længere. Den ene krig efterfølges af den næste. Bestemte befolkningsgrupper diskrimineres.

Ville Anders Fogh også have betalt æresgæld af til Nazityskland?

Set i snævert nationalt perspektiv er det ulykkelige ved alt dette, at det nogenlunde er den samme samarbejdspolitik, det danske regime vælger at føre nu, som dengang. Uden sammenligning i øvrigt er det også nogenlunde de samme type anklager, der af og til rejses mod fredsaktivister, som det officielle Danmark rejste mod frihedskæmperne ... eller var de terrorister?

De, der har besøgt Irak, ved bedre end både Bush, Blair og Fogh (du fik din vilje, Anders, nu kom jeg alligevel til at nævne de tre navne sammen; husk at skrive det på dit CV, når du endnu engang er nødt til at trække dig som minister ... Hvem mon i øvrigt skal efterfølge dig denne gang? Det bliver jo næppe Brixtofte ... Karsten Madsen?), at irakerne fortjener bedre end Saddam Hussein.

I hans forsvar kan der ikke siges ret meget. Og derfor, netop derfor, finder jeg det uhyggeligt pinligt, at de danske regeringer ligesom så mange andre regeringer (USA, England bl.a.) har mødt alle hans værste forbrydelser med larmende stilhed. Larmende stilhed og forbedrede diplomatiske forbindelser, våbensalg og politisk opbakning.

Det er ikke fredsdemonstranter, malingskastere eller rødder, der har noget at forklare, min kære statsminister. For du er vel stadig også MIN statsminister, selvom jeg ikke bor på Pennsylvania Avenue?

Peter Kofod

Kommentarer modtages gerne på barfod79@hotmail.com

Peter Kofod rejste til Irak i starten af 2003 for at protestere mod krigen ved at fungere som menneskeskjold, men måtte rejse hjem igen, inden krigen brød ud, på grund af uoverensstemmelser med det irakiske regime. Har siden deltaget som taler ved en række demonstrationer i København, Odense og Fredericia.

Den »herlige krig« og konsekvenser

På sit landsmøde den 14. juni 2003 har Folkebevægelsen Mod Nazisme (FMN) drøftet Danmarks deltagelse i krigen imod Irak. Landsmødet opfordrer til at skifte til fredssporet:

Før krigen imod Irak blev det fra næsten alle sider bedyret, at der aldrig kunne blive tale om dansk krigsdeltagelse uden om FN. Men alligevel gennemtrumfede et mikroskopisk flertal i Folketinget, at Danmark skulle vende ryggen til FN, krænke folkeretten og ignorere de verdensomspændende protester.

De 179 folketingsmedlemmer fordelte sig med 61 stemmer for dansk krigsdeltagelse og 50 imod, mens 68 (!) udeblev. De danske krigstilhængere klistrede hoverende det officielle Danmark til »koalitionen«, dvs. det imperialistiske selskab (Mr. Bush og Mr. Blair), og bryster sig af at have besejret en brutal diktator og befriet det irakiske folk. Men hvis det er retningsgivende for nye krige, får koalitionen travlt med at iværksætte nye krige og oprette protektorater, som de er i færd med at gøre i Irak, hvor de nu sidder hårdt på den dyrebare olie, som også var et krigsmål.

Inden de sejrberuste korstogsriddere bliver helt øre over »de godes« sejr over »de onde«, erindrer FMN om, at der engang var en blodig Hitler, en atombombe-Truman og en Falklands-erobrer Thatcher, som forbigående blev styrket gennem hensynsløs krig og tilhørende forbrydelser.

Næsten alle krige begynder og begrundes med fæle løgnehistorier. Krigen imod Irak var ingen undtagelse. Det officielle påskud, der også blev serveret i FN's Sikkerhedsråd i et forsøg på at misbruge rådet og gøre FN krigsførende, var Iraks påståede besiddelse af masseødelæggelsesvåben, som også var en trussel imod USA. Indtil dato er der ikke forelagt nogen form for beviser. Tværtimod. Påståede mobile laboratorier til fremstilling af kemiske kampfoster var f.eks. almindelige brandbiler. Men larmen fra propagandatrommerne er ikke ophørt.

Læg mærke til, at historieforfalskerne senere har fordrejet sagen og nu fremstiller den militære sejr som legiti-

*Krig, militarisering,
uhæmmet reaktion -
Folkebevægelsen Mod
Nazisme (FMN) advarer fra sit
landsmøde mod tidens sorte
tendenser.*

*Danmark sluttede sig for et
halvt århundrede siden til
datidens store krigsalliance -
Htilers Antikomintern-pagt.
Hvad vi ser i dag - også fra
det officielle Danmark -
vækker ubehagelige
associationer*

mation af krigen.

FMN mener ikke, at noget land eller grupper af lande bør påtvinge andre lande deres eget politiske system med dets politiske, økonomiske, religiøse og eventuelt racemæssige særtræk.

FMN advarer om, at nykolonialisterne/nyimperialisterne er inde på en farlig vej, som de ikke kan kontrollere. Det må beklages, at den danske VC-regering og Socialdemokratiet har meldt sig som korstogsriddere i et frikorps, der vil eksportere vestligt demokrati og værdier til de arabiske lande, skønt mange af disse lande ikke accepterer disse værdier og opfattelser. Det er utroligt naivt at forestille sig, at det skulle være vejen til dialog og fred. Besættelsesstyrkerne sætter jo magt og krudt og kugler foran selvbestemmelse og ret og skaber grundlag for nationale frihedsbevægelser, som f.eks. Israel må sande. FMN anser det for helt uforvarsomt og i strid med Danmarks sande nationale interesser at gøre Danmark, som selv har oplevet en fjendtlig besættelse med al dens vold og udplyndring, til besættelsesmagt i et fjertliggende land. Det må dybt beklages, at de politiske partier er ved at finde sammen i en uheldig alliance, der ligesom kollaborationspolitikken under den tyske besættelse 1940-45 har til formål at gå den aggressive angribers ærinde. I virkeligheden har de samme partier udskiftet hagekorset med Star and Stripes.

I de mange forsirede grundlovstaler, der blev holdt 5. juni, manglede der

nogle bidrag til en tiltrængt modernisering og fornyelse.

FMN peger på, at Grundloven bør tage hensyn til erfaringerne fra Anden Verdenskrig:

Den bør indeholde en forpligtelse til at beskytte borgernes liv, sikkerhed og velfærd og i overensstemmelse med FN-pagten (charter) udelukke krig som et middel til løsning af mellemfolkelige problemer. Danske statsborgere skal deltage i landets nationale forsvar, hvis dets ret til selvbestemmelse krænkes eller det angribes, og Danmark kan i begrænset omfang deltage i politimæssige og lignende opgaver, der iværksættes af FN, og som ikke skyldes manipulation eller tvang over for FN-medlemmer. Det er danske statsborgere forbudt at deltage i andre landes krige eller lade sig hverve til fremmed krigstjeneste. Danske statsborgere må ikke optræde som medlemmer af en besættelsesmagt i andre lande, hvilket i sig selv er en krigsforbrydelse. Regeringen skal sikre, at der føres en udenrigspolitik, som udelukker, at danske statsborgere kan blive udsat for anklager for krigsforbrydelser eller deltagelse i udplyndring.

FMN opfordrer politikerne på Christiansborg til straks at hjemkalde de danske besættelsestropper i Irak.

Kattelem for terrorister

På sit landsmøde den 14. juni 2003 har Folkebevægelsen Mod Nazisme (FMN) drøftet et folketingsflertals vedtagelse (4. juni 2003) af EU's arrestordre.

Da loven indeholder en »kattelem« eller smuthul for personer, der er mistænkt for krigsforbrydelser, og som officielt er efterlyst af Danmark, gør FMN indsigelse imod denne handling. I virkelighedens verden betyder den umiddelbart, at mindst 11 personer, der har begået krigsforbrydelser og terrorisme under den tyske besættelse af Danmark 1940-45, kan ånde lettet op og føle sig ret sikker på aldrig at komme til at stå til ansvar for oprørerne misgerninger. Loven kan med rette betegnes som endelig henlæggelse af alle sigtelser og total fredning af de nazistiske slyngler. Loven passer som hånd i handske til de skiftende regeringers lemfældige »behandling« af krigsforbrydere.

Arrestordren indeholder en bestemmelse om, at de enkelte lande inden nytår kan fastsætte en tidsmæssig spær-

Søren Kam - Højt dekoreret og ustraffet krigsforbryder, morder og terrorist.

Hans ligeledes ustraffede "kollega" Walther Rasmussen blev for nylig "fundet" i Hamburg.

regrænse for arrestordrens gyldighed, således at den hidtidige bestemmelse om, at forbrydelser som drab aldrig forældes, ophæves.

Blandt et dusin nulevende danskere, der kan nyde godt af den faktiske frifindelse, er Hauptsturmbannführer i det berygtede SS-terroorkorps. Søren Kam, der deltog i mordet på redaktør Carl Henrik Clemmensen, og Gestapomanden Walther Rasmussen, som forleden blev fundet i Hamburg af journalist Erik Høgh-Sørensen. Efter det hidtil oplyste har Walther Rasmussen deltaget i hen ved 15 drab på danske modstandsfolk, bl.a. massakren på 11 modstandsfolk den 8. august 1944 på landevejen mellem Roskilde og Ringsted.

Juridiske eksperter har til telegrambureauet Ritzau udtalt, at de tyske regler for arrestordren ikke er endeligt udformet, men at Danmark kan søge de efterlyste danskere udleveret gennem deltagelsen i EU's Schengen-aftale. Den mulighed har bestået, siden aftalen blev indgået, men er ikke blevet benyttet.

FN opfordrer regeringen til omsider at kræve nazi-terroristerne udleveret til retsforfølgelse. Hvor længe skal en morder gå fri?

Stikkere som i nazitiden

Dagen før Grundlovens jubilæum den 5. juni vedtog et flertal i Folketinget den såkaldte Rockerpakke, der er et led i VC-regeringens påståede bekæmpelse af den påståede stigende kriminalitet. Enhedslisten, Radikale og Socialistisk Folkeparti stemte imod. Den nye lov, der indfører »civile agenter«, dvs. gemene stikkere, er blevet mødt med voldsom kritik. Den udhuler yderligere retssikkerheden ...

FMN's landsmøde 14. juni 2003 udtaler:

Justitsminister Lene Espersen (K) foreslog en lang række stramninger i retspleje- og straffeloven:

1. Det lovliggøres at anvende meddelere, der »færdes i miljøet«, og at infiltrere det.
2. Civile agenter sikres anonymitet,

hvilket i praksis betyder hemmelig retspleje.

3. Forsvarernes og dommernes (!) adgang til indsigt i anklagematerialet beskæres, hvorved det tidligere hellige princip om at stille anklager og forsvarer lige skrottes.

Den nye »terrorlov« er som en affotografering af det regime, der udfoldedes af det nazistiske Tysklands hemmelige politiske politi, Gestapo. Virkningerne blev følelige for den danske modstandsbevægelse og burde advare imod gentagelse. Loven indeholder ingen begrænsninger og vil skabe grobund for ukontrolleret opbygning af netværk af stikkere og meddelere. De to kategorier er i øvrigt ikke nærmere defineret, så i praksis kan politiet m.fl. gebærde sig som i nazitiden.

Under Folketingets debat glemte deltagerne at inddrage de velkendte

skandalesager om tidligere agentaffærer. Her skal blot nævnes det uopklarede brevbombemord på Henrik Christensen, den påståede nazijæger Frede Farmanthir (Farmand/Rasmussen), og Dan Lynge. Sidstnævnte »købte« henlæggelse af bl.a. sprængstoffattentater og narkotransporter ved at være stikker. Porten er slået op på vid gab for gangstere og samvittighedsløse slyngler af værste skuffe. Tænkende væsener må ryste på hovedet og skutte sig over alt det, der nu vælder op fra den kolde krigs permafrost. Men det svarer meget godt til den profascistiske udvikling, hvor Danmark som det eneste land i verden – og i strid med FN – belønner nazisterne og betaler deres racistiske propaganda, foreløbig med ca. 400.000 kr.

FMN opfordrer til at være på vagt og deltage i protesterne.

KPiD: Otte kommunistiske principper

Kommenteret af Klaus Riis

KPiDs skolingsudvalg har været samlet på baggrund af partiets landsledelses forslag omkring udviklingen af samarbejdet med DKP/ML og DKP. Forslaget, som vi vil støtte helhjertet, har fået os til at erkende, at vi som parti må være klar til at tage de diskussioner, der lægges op til i forslaget med såvel lokale som landsdækkende møder og seminarer. Disse møder og seminarer skal afklare ideologiske forskelligheder af principiel karakter.

Efter vores mening er det derfor nødvendigt, at vi som parti skaber en indre klarhed om, hvad der principielt karakteriserer det kommunistiske parti. En eventuel partisammenlægning kan ikke udelukkende bygge på en fælles praksis med udadvendt aktivitet og andre medlemsaktiviteter. Der må også grundige teoretiske overvejelser til.

Vi mener, at der er otte punkter, der må anses for at være ufravigelige for det kommunistiske parti. Det er dem der her vil blive redegjort for (alle side-tal henviser til partiets program):

Partiets karakter

I partiets program "Folkemagt mod pengemagt", som vi vedtog på sidste kongres hedder det:

"Kommunistisk Parti i Danmark er ikke blot et parti på venstrefløjen, men vil være arbejderklassens revolutionære parti, som varetager arbejderklassens samlede interesser og konsekvent bygger på den videnskabelige socialismes ideologi. Kommunistisk Parti i Danmark er et marxistisk-leninistisk parti." (side 92) og

"Kommunistisk Parti i Danmark er et selvstændigt og suverænt parti, som betragter samarbejdet og enheden med andre progressive partier og bevægelser som væsentligt for på ny at ændre styrkeforholdet mellem reaktion og fremskridt. Partiet samarbejder

KPiD afholdt den 16.-18 maj sin kongres nr. 6. Den besluttede at forstærke samarbejdet med de to erklærede kommunistiske partier DKP/ML og DKP. Sidstnævnte har netop optaget resterne af Preben Møller Hansens Fælles Kurs.

Denne såkaldte 'kommunistiske samlingsproces' fortsætter med henblik på sammenslutning af partierne – ikke mindst KPiD og DKP/ML – i et fælles parti.

På KPiD's kongres fremlagde partiets skolingsudvalg med henblik på sammenslutningen "en række principper, som er ufravigelige for det kommunistiske parti", som det hedder.

Dette papir gengives i det følgende i sin helhed – med kommentarer af Klaus Riis i særlig udhævet skrift.

internationalt med andre kommunistiske partier og arbejderpartier som led i den globale klassekamp." (side 93)

Dette er en karakteristisk af det kommunistiske parti. Er det kun os, der kan sige ja til dette, vil en sammenlægning med andre partier ikke være på tale, kan andre sige ja til det, har vi absolut noget at snakke med dem om. Det er det landsledelses forslag handler om.

Kommentar

Dette er ikke en karakteristisk af det kommunistiske parti, som KPiD's skolingsudvalg påstår. Selve essensen i den leninistiske partiopfattelse er, at det kommunistiske parti er revolutionens parti, et parti med mod, vilje og erfaring til at føre arbejderklassen (i spidsen for alle andre arbejdende) ud i kampen om magten i den revolutionære situation, for at knuse borgerskabets diktatur, oprette arbejdernes klasseherredømme og opbygge socialismen frem mod det klasseløse kommunistiske samfund. Netop derved – som et parti af en ny type – adskiller det leninistiske parti sig i selve sit væsen fra samtlige andre partier.

Det kommunistiske parti er arbejderklassens for-trop, må rumme klassens bedste, mest revolutionære, energiske og opofren-de elementer; dets opgave er at lede klassen som helhed i revolutionen og den socialistiske opbygning. Under kapitalismen må partiet vise vejen og gå i spidsen for arbejderklassens og det store flertals daglige modstandskamp mod kapitalens offensiv. Dette betyder også, at det kommunistiske parti befinder sig i en konstant og uforsonlig kamp mod alle de opportunistiske, reformistiske og revisionistiske partier, som søger at føre arbejderklassen på

vildspor, en kamp for at vinde støtten fra arbejderklassens flertal og isolere de opportunistiske partier – for at arbejderklassen kan blive en selvstændig politisk kraft. Og det betyder, at det kommunistiske parti må lære sig at beherske den revolutionære teori, revolutionens love, og beherske alle den daglige kamps og revolutionens kampformer og metoder.

Det er ikke noget tilfælde, at KPiD's skolingsudvalg 'glemmer' disse grundlæggende træk ved det kommunistiske parti og nøjes med en patenthenvielse til 'den videnskabelige socialisme' og 'marxismen-leninismen'. Den socialistiske revolution står ikke på KPiD's program og er ikke eksisterende i programskiftet 'Folkemagt mod pengemagt'. På denne basis er det udelukket at KPiD eller et samlingsparti med en sådan partiopfattelse kan blive 'arbejderklassens revolutionære parti', arbejderklassens politiske leder.

Arbejderklassens rolle

I programmet står, at:

"Den afgørende samfundsforan-

drengende kraft er nu som før arbejderklassen. Uden dens aktive handling må enhver ide om at overvinde kapitalismen eller at gennemføre grundlæggende anti-monopolistiske alternativer forblive ønsketænkning. Den herskende klasse opgiver aldrig af sig selv sine privilegier og sin magt over samfundet. Den må tvinges dertil af den folkelige magt, som arbejderklassen sammen med sine forbundsfæller kan rejse gennem sin aktivitet og sin organiserede optræden.” (side 13) Senere står der, at:

“Arbejderklassen er hovedkraften i en ny, demokratisk politik, rettet mod storkapitalen. Den er hovedkraften i et antimonopolistisk demokrati og i kampen for og fastholdelsen af socialismen.” (side 15)

Dette betyder, at vi sætter arbejderklassen, og vel at mærke ikke kun udvalgte dele af den, helt centralt i al folkelig aktivitet.

Kommentar

Ifølge marxismen-leninismen er arbejderklassen det kapitalistiske samfunds eneste konsekvent revolutionære klasse, kapitalismens banemand, socialismens opbygger. Den eneste, der kun har sine lænker at miste - og en verden at vinde. I et udviklet kapitalistisk samfund som det danske, er det også den absolut største klasse.

Det var det centrale indhold af den klassiske socialistiske revolution: Oktoberrevolutionen. Det var arbejderklassens revolution - med arbejderklassen som lederen af alle undertrykte og udbyttede (i Rusland var arbejderklassen et mindretal).

Uden arbejderklassens massive støtte til det kommunistiske parti og uden dens aktive revolutionære

handling som selvstændig politisk kraft under det kommunistiske partis ledelse, kan der selvfølgelig ikke være tale om at 'overvinde kapitalismen'. Lenin har talrige gange understreget dette. Til gengæld sagde han aldrig et ord om 'anti-monopolistisk demokrati', eller om en 'ny, demokratisk politik, rettet mod storkapitalen'. Lenin demonstrerede revolutionens nødvendighed, i teori og praksis.

Klasseanalysen

Megen god debat om analysen af arbejderklassen har været mere eller mindre spildt, fordi man ikke klart har skelnet mellem objektive klassetilhørsforhold, som følger hele klassen og subjektiv klassebevidsthed, der følger det enkelte menneske. Vores klasseanalyse går i al korthed ud på:

“Klassemodsatningerne i det danske samfund kommer af, at et ganske lille mindretal i den danske befolkning ejer produktionsmidlerne og kapitalen, mens det store flertal er tvunget til at sælge sin arbejdskraft til disse ejere for at kunne skaffe de nødvendige livsforhold. Arbejderklassen er det store flertal i den danske befolkning. Arbejderklassen er nødt til at sælge sin arbejdskraft for at opretholde tilværelsen.” (side 15)

Her bruger vi et materialistisk analysegrundlag, hvad vi som marxister skal gøre. Forskelligheder og modsætninger i arbejderklassen er ikke uovervindelige. Det er kun modsætningen mellem arbejderklassen og kapitalistklassen, der er uovervindelig, den er antagonistisk.

De offentligt ansatte udgør en særlig gruppe i arbejderklassen. Deres kampe kræver alliancepartnere blandt brugerne, der jo næsten alle også tilhører

KPiD om sammenslutning med DKP/ML og DKP

Logoet fra KPiD's 6. kongres

På KPiD's 6. kongres 16.-18. maj 2003 vedtog man følgende om samarbejdet med de øvrige revisionistiske organisationer:

I fortsættelse af det samarbejde, der i perioden siden 5. kongres har været mellem KPiD, DKP-ml og DKP, iværksættes et fælles arbejde imellem de tre nævnte partier for at afklare ideologiske og organisatoriske forskelligheder af principiel karakter, og mulighederne for et fælles ideologisk, strategisk og organisatorisk grundlag for stiftelse af et fælles kommunistisk parti. Dette arbejde skal færdiggøres indenfor den kommende kongresperiode.

Til dette formål arrangeres lokale, regionale og landsdækkende møder og seminarer.

Det pålægges den kommende landsledelse at udarbejde en plan for disse møder.

Der fortsættes med at udvikle fælles udadvendte initiativer, og samarbejdet i de øvrige bevægelser styrkes.

arbejderklassen, for at kunne bringe sejr.

“Men de er en del af arbejderklassen for de ejer ingen produktionsmidler og lever af at sælge deres arbejdskraft. Alle dele af arbejderklassen har samme objektive interesser.” (side 16)

Kommentar

Programmet 'Folkemagt mod pengemagt' fra 2003 er en forbløffende utilslørret og forbavsende lidt opdateret nyudgave af DKP's berygtede program fra 1976 – programmet for 'det antimonopolistiske demokrati'. En af nyudviklingerne er, at universitetslærere og præster er en del af arbejderklassen:

”I dag er den kapitalistiske produktion karakteriseret ved en arbejdsdeling af et sådant omfang, at f.eks. både faglærte, tillærte, teknikere, ingeniører, videnskabsmænd, lagerarbejdere, chauffører tilsammen skaber produktet, - ingen af dem kan undværes i produktionen. Derfor har de objektivt den mest centrale rolle i klassekampen. Sammen med de store grupper af mennesker, der arbejder i afsætningsleddene og i finanssektoren ...” osv.

”Andre dele af arbejderklassen arbejder indenfor de offentlige sektorer, der sikrer den samfundsmæssige genskabelse af arbejdskraften. Det drejer sig om de store grupper af offentligt ansatte som f.eks. skolelærere, universitetslærere, sygeplejersker, læger, hjemmehjælpere, pædagoger, gymnasielærere, socialrådgivere.”

En meget stor del af de intellektuelle, som i ethvert klassesamfund udgør et særligt socialt lag, som tjener den herskende klasse, og af de såkaldte 'småborgerlige mellemlag' bliver ved et magisk trick – nemlig forfalskning af Lenins klassesdefinition – af KPID inkorporeret i arbejderklassen. Det er ikke underligt, at også arbejderaristokratiet, som Lenin kaldte 'den af imperialistiske privilegier fordærvede top i Amerikas og Europas arbejderklasse', glimrer ved sit fravær i 'analysen'.

Selvfølgelig ændrer arbejderklassens sammensætning sig med den

teknologiske og samfundsmæssige udvikling, den bliver mere differentieret, får flere lag. Men præster og adjunkter bliver alligevel ikke til arbejdere.

Antimonopolitisk kamp og demokrati

Vi tager udgangspunkt i de objektive interesser i samfundet, hvor vi ser andre partier og bevægelser på idealistisk vis tager udgangspunkt i folks bevidsthed.

Da vi lever i monopolkapitalens tidsalder, må vi sige, at *“Kampen for socialismen er først og fremmest en kamp mod monopolerne, en anti-monopolistisk kamp. Monopolerne spiller en så afgørende rolle, at man ikke uden at bryde deres magt vil kunne skabe de demokratiske forudsætninger for en overgang til socialisme. Samtidig har alle andre end monopolerne selv åbenlyse antimonopolistiske interesser.”*

“Derfor er den anti-monopolistiske kamp og det anti-monopolistiske demokrati kommunisternes strategi i kampen for socialismen.” (side 11)

I denne strategi ligger en opfattelse af, at *“Antimonopolistisk demokrati er endnu ikke socialisme.”* og at *“Der findes ingen ‘facitliste’ for, hvornår det anti-monopolistiske demokrati er opnået.”* (side 12)

“Fastholdelsen af alliancen med landbrugere, småmestre, købmænd, småkapitalister, ingeniørfirmaer med flere er derfor en ligeså vigtig opgave for arbejderklassen og dens parti som selve opnåelsen af disse alliancer.” (side 12)

“Den antimonopolistiske kamp i det store folkeflertals interesse kan bringe storkapitalen i politisk isolation og derved også svække dens muligheder for at anvende voldsmagt mod samfundsendringerne.” (side 14)

Kommentar

Carl Madsen 1975:

”Det er sørgeligt at Danmarks kommunistiske parti skal synke endnu dybere ned i de parlamentariske illusioners kviksand, men det kan vi ikke undgå, så længe vi savner den væsentligste forudsætning for at handle efter en langsigtet

Carl Madsen - Ekskluderet af DKP under programdiskussionen i 70'erne pga. revolutionær virksomhed.

strategi: en grundig klasseanalyse. For tiden fabler vores ideologer om et 'antimonopolistisk demokrati', der kunne blive det danske folks 'vej til socialismen'.

Man forestiller sig – ganske primitivt og uvirkeligt – at der hos os findes et herskende, men talsvagt monopolbourgeois, mod hvilket der skulle kunne sammensvejses en folkefront, som indlemmer den overvældende del af det øvrige folk. Således er virkeligheden bare ikke.”

Således er virkeligheden heller ikke i 2003. Det var de sovjetiske revisionister, der i 60'erne og 70'erne udklækkede teorien om 'det antimonopolistiske demokrati' som en slags mellemstadium mellem kapitalisme og socialisme, som en strategi for fredelig overgang til socialismen. Den har for længst lidt nederlag i praksis, og burde være død med sovjetrevisionisternes fallit. Den overlever imidlertid her, hvilket siger alt om KPID.

Aktionsenhedens metode

Med udgangspunkt i folkets objektive interesser og gennem aktivitet ændres bevidstheden, ikke gennem for eksempel at overtage medierne. Man skal i

kamp for sine interesser. Det er en nødvendighed for at rejse disse kampe, at arbejderklassen og dens forbundsfæller optræder organiseret.

“Af fælles kamp vokser fælles erfaring. Enhed i kampen er en forudsætning for resultater. Det vil sige, at man hverken kan eller skal forlange, at der er enighed om alt. Derfor må man sætte det i forgrunden, der er enighed om, og fastholde det i hele kampen. Det er aktionsenhedens metode.” (side 17)

Kommentar

Enhver metode bæres af et formål og er ikke et formål i sig selv. Revolutionære metoder anvendt i en opportunistisk ånd resulterer i nederlag. Aktionsenhedens metode (forstået som et begrænset taktisk samarbejde mellem forskellige politiske kræfter om et bestemt formål) er blot en metode i det revolutionære arsenal. Klassens enhed er det afgørende – den skabes på grundlag af klassens egne erfaringer – med det kommunistiske parti i spidsen for kampen.

Den parlamentariske strategi

Forandring og bevidsthed kommer ikke ved at have fire til fem personer siddende i Folketinget eller nogle kommunalbestyrelser. Det kommer gennem aktivitet.

“Gennem samfundsmæssig aktivitet drager folket sine erfaringer om klasse-samfundets virkelighed - om hvem, de har med sig, og hvem, de har mod sig. Gennem samlet og aktiv optræden gør det arbejdende folk sig til en magt i samfundet.” (side 14)

Det betyder ikke, at vi forkaster parlamentarisk arbejde. Men i det kommunistiske parti fungerer den demokratiske centralisme også i forhold til en parlamentsgruppe eller en byrådsgruppe: De skal ligesom alle andre medlemmer rette sig efter partiflertallet.

Kommentar

Nej – KPiD forkaster ikke parlamentarisk arbejde. Partiet drømmer søde ønskedrømme ...

Det 'antimonopolistiske demokrati' er en i bund og grund parla-

mentarisk 'strategi'.

Demokratisk centralisme

Det kommunistiske parti er et parti af en ny type. Det betyder blandt andet, at partiet *“er organisatorisk opbygget på den demokratiske centralismes princip. Det indebærer, at partiets medlemmer til stadighed, gennem diskussioner og efterfølgende beslutninger på grundlag af egne og fælles erfaringer, skaber forudsætningerne for, at partiet kan handle effektivt som en enhed. Med dette princip sikres, at når beslutningerne er truffet, står hele partiet bag deres gennemførelse.”* (side 92).

Dette organisatoriske princip, der skal forene partidemokrati med effektiv handling, står centralt i lovene, hvor demokratiet ikke blot er en rettighed (§5), men også en pligt (§6).

Kommentar

Demokratisk centralisme er det leninistiske partis uovertrufne organisationsprincip, der sikrer den uhorste og nødvendige sammenvejshed og disciplin, som et parti, der kæmper for en revolution, nedbryder den gamle stat og opbygger en ny socialistisk statsmagt, må besidde. For et parti, som har mistet sin revolutionære ånd, bliver demokratisk centralisme et skalkeskjul for bureaukratisk legalitet over den permanente fraktions- og magtkamp.

Socialisme-opfattelse

Vi anerkender ingen “model” for socialisme.

“Men der findes almenlydige lov-mæssigheder for opbygningen af et socialistisk samfund, som er klarlagt og sammenfattet i den marxistisk-leninistiske teori. Det betyder især:

** at de vigtigste produktionsmidler, banker og alle andre finansieringsvirksomheder, samt alle samfundsvigtige virksomheder overgår til samfundseje.*

** at folket under en bevidst arbejderklassens ledelse erobrer og fastholder den politiske magt.*

** at statsapparatet forandres fra at være et redskab for monopolkapitalens herredømme til at være det arbejdende*

folks magtapparat.

** at denne magt bruges til en planmæssig udvikling af samfundsökonomien som grundlag for en fornyende demokratisk udfoldelse.”* (side 9)

Kommentar

KPiD tror fortsat, at man kan forvandle det borgerlige statsapparat til 'det arbejdende folks magtapparat'. Marx, Engels og Lenin mente, at det var nødvendigt at knuse det borgerlige statsapparat og opbygge et nyt – det var kernen i den socialistiske revolution: proletariatets diktatur.

Det antimonopolistiske demokrati er simpelthen en variant af alle reformistiske partiers strategi for 'udvidelse af demokratiet', 'struktur-reformer' osv. på den fredelige vej – til forevigelse af kapitalismen.

Afslutning fra KPiDs skolingsudvalg

Måske vil nogle nu føle, at de er blevet slået i hovedet med citater. Det har ikke været meningen, men det er sådan, at det er i programmet, vores ideologi er formuleret på den korteste, mest præcise og ind imellem smukkeste måde.

Det er skolingsudvalgets opfattelse, at disse otte punkter er af så principiel ideologisk betydning for et kommunistisk parti, at de er ufravigelige. Derfor er det nødvendigt, at alle i partiet får dem diskuteret, givet eksempler og bredere forklaringer. Vi vil også opfordre DKP/ML og DKP til på lignende vis at finde deres ideologiske principper.

Så er vi overbeviste om, at vi sammen vil få gode diskussioner og finde ud af, hvor der er enighed, og hvor der eventuelt er uenighed. Dette forenet med en fælles praksis i dagligdagens talrige kampe, vil kunne skabe grobund for en fælles fremtid.

...

Det får stå for sig selv.
Klaus Riis

Bojkot Israel om 'Køreplanen':

Fortsæt boykotten af Israel - indtil Israel er helt ude af de besatte områder

En ny fredsplan for Israel-Palæstina konflikten har set dagens lys.

Fredsplanen har fået navnet 'Road Map'. Initiativtagerne er den såkaldte 'Kvartet,' bestående af USA, EU, Rusland og FN. Intet tyder dog på at de aktuelle fredsforhandlinger vil føre til en fred som palæstinenserne kan leve med.

Tværtimod vil Road Map'en sandsynligvis være en katastrofe for palæstinenserne.

Den vil ikke få Israel ud af de besatte områder, den vil ikke fjerne bosættelserne, højst nogle ubetydelige forposter. Kun de 'illegale bosættelser' som krigsforbryderen Ariel Sharon udtrykker det. Men alle bosættelser er illegale og udtryk for israelsk kolonisering.

Når Israel og USA nu forhandler med Abu Mazen og ikke Arafat, er det også udtryk for en kolonialistisk tankegang: Koloniherrerne bestemmer hvem de vil tale med, og respekterer ikke palæstinenserens valgte leder.

Kvartetten skal overvåge fredsprocessens udvikling og om nødvendigt gribe ind, men USA har vetoret. I betragtning af at det er USA som militært og økonomisk opretholder staten Israel - og dermed den israelske besættelsespolitik, er dette en mildt sagt tvivlsom garanti.

Den danske regering og udenrigsminister Per Stig Møller (som bryster sig af at stå bag Road Map'en) ser de to parter i konflikten, Israel og palæstinenserne, som 'lige' og påstår selv at være neutral.

Dermed støtter den danske regering i realiteten den stærkeste part, besættelsesmagten Israel.

Hvad vil palæstinenserne få ud af Road Map'en? Ikke en løsning på flygtningeproblemet, og det er et fundamentalt spørgsmål for alle palæstinensere, både i og uden for Palæstina. Palæstinenserne får heller ikke en selvstændig og sammenhængende stat, højst et protektorat kontrolleret af USA og Israel,

Apartheid-muren skal væk!

bestående af spredte 'bantustans' (nogle usammenhængende områder, som dem i apartheid-Sydafrika).

De palæstinensiske småområder vil komme til at omfatte under 10% af det oprindelige Palæstina. Road Map'ens formål er at få palæstinenserne til at stoppe intifadaen, den palæstinensiske modstandskamp.

Road Map'en har som formål at få splittet den palæstinensiske befolkning i dem som støtter Israels og USA's hensigter, og dem der er imod. De ønsker at få gjort besættelsen legal – ved at FN som del af Kvartetten godkender 'fredsplanen' – og dermed undergraver de FN-resolutioner som betegner besættelsen og bosættelserne som ille-

gale og kræver at Israel skal ud af de besatte områder!

Derfor:

Fortsæt boykotten af Israel – indtil alle bosættelser er fjernet.

Fortsæt boykotten af Israel – indtil Israel er helt ude af de besatte områder.

Koordineringsgruppen, Boykot Israel Kampagnen, juni 2003

Boykot Israel Kampagnen
Griffenfeldsgade 41
2200 København N
www.boykotisrael.dk
35 37 18 89

Katten

er brun, osten er rund, himlen er sort,
- og jeg sidder ved en å, - uden bukser på.
Disse få ord, dette kunstværk, disse store tanker,
blev belønnet forfatteren med
livslangt ophold på finansloven,
- thi så stor en tænker skal have ro om sine tanker.
At kapitalen opkøber og besudler folk, - og
beriger sig og sine,
beviser graden af dennes råddenskab.

Under huden lurer følelserne

Ofte har jeg spurgt mig selv, hvordan det kan gå til, at så mange finder sig i så meget, når det ud fra al sund fornuft er helt urimeligt. Alene tallene for fordelingen af rigdom og fattigdom i verden i dag er jo helt langt ude i hampen, læg så dertil de overhængene farer for menneskeheden fremtid på jordkloden, der skabes af den uhammede afbrænding af fossile brændstoffer, af manipulation med gener og arveegenskaber, af forgiftning af drikkevandet og fødevarerne osv. Så burde mindst ni tiende dele af verdens befolkning jo være på barrikaderne.

Oveni lægges så den fuldstændige og hæmmingsløse foragt for menneskeliv, som krigene og krigsoprustningen er udtryk for. Den 15. februar resulterede det da også i, at vi fik et glimt af, hvad verdens befolkning kan udrette sammen.

Fra mange på venstrefløjens er der efterfølgende kommet forskellige forklaringer på, hvorfor den samlede modstand endnu ikke udvikler sig til en endnu større kraft, der kan gennemføre en revolution. Der er forklaringer, som beskriver den borgerlige ideologis indflydelse langt ind i modstandernes rækker, her bruges ord som reformisme og revisionisme. En anden måde at beskrive situationen på er at tage udgangspunkt i de love, der bestemmer samfundets udvikling, her bruges især ordet imperialism, men også globalisering. Så er der forklaringer, der tager udgangspunkt i den viden, befolkningerne har, her tales om mediernes magt og manglende viden. Sult og nød og dermed manglende initiativ er også en meget brugt forklaring.

I alle forklaringer findes en stor del rigtige og fornuftige betragtninger, alligevel har jeg haft meget svært ved at forstå, at oprøret ikke er brudt ud for længst, at mine venner og arbejdskammerater synes det er prisværdigt med min indsats i antikrigsarbejdet, men ikke opfatter det som en fælles sag, de bør involvere sig i.

Når vi diskuterer, er der ikke så mange, der stiller spørgsmålstegn ved en leninistisk forklaringsmodel om imperialism og statens rolle, sådan på det overordnede plan, men de færreste tror på, at udviklingen vil få nogen indflydelse på deres eget liv. Verden vil ikke ændre sig så drastisk. Måske lidt mere arbejdsløshed og nogen stigende priser, måske lidt flere indvandrere og en ny teknologi, men en omfattende krise med massearbejdsløshed eller en krig, der direkte berører dem selv. Det tror de færreste.

I hvert fald ikke, når de bliver spurgt direkte. På samme måde som mange glemmer, at de selv bliver gamle og dør. Samtidig høster Dansk Folkeparti og regeringen opbakning til sin fremmedfjendske og krigsliderlige politik med fascistiske tendenser.

Nedenunder ligger angsten og lurer.

Angsten for det ukendte. Angsten for det fremmede. Angsten for uvisheden. Angsten for at være alene. Hadet mod en fælles fjende kan få angsten til at forsvinde.

Derfor er det vigtigt for regeringen i dagens Danmark at indskrænke tiden, tiden vi er sammen i pauserne på arbejdet og samvær i al form for arbejde med mennesker, og at fjerne viden fra

Strøtanker

undervisningen og fra det offentlige rum, at skrælle ind til benet og kun efterlade den viden og den tid, der skal bruges for at gøre os til erhvervssegne produktionsdyr. Så er vi klar til angstens regime, så kan vi styres af fjendebilleder.

I den synsvinkel bliver taktikken klar: Vi skal lære så meget som muligt, vi skal selv opsøge viden. Vi skal være sammen på kryds og tværs i samfundet, på tværs af grænser, alder og fag. Lad os bruge alle mulige lejligheder til at foreslå samvær på kryds og tværs, lad os lære hinanden at kende, og lad os indgå i alle former for diskussioner med respekt for hinanden som mennesker, lad os udveksle viden og kendskab, lad os være venner. Først da kan vi lade angsten få ord, så vi kan stå sammen mod den fjende, der skaber angsten.

GBe

OKTOBER BOGBUTIK

København

Willemoesgade 58 E

2100 København Ø

35 43 49 50

Ferielukket i juli måned

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdage 12-17.30

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

86 18 40 06

Åbningstid:

Man, ons, fre 14-17.00

HYBRIDGRUPPEN

Maleri Grafik Skulptur

udstiller i udstillingshallen Køge Rådhus, Køgetorv

9. juli - 27. juli 2003

Dagligt åbent 11 - 17 - Gratis adgang

Jørgen Buch Bent Jensen Jeff Ibbo Bodil Juul Jensen Elisabeth Kiefer Evelyn Mittmann
Jørgen Møller Frank Valthier Rasmussen Anita Rørvig Grethe Tranberg

Hjertelig velkommen til ferniseringen tirsdag den 8.7. kl. 16-19
Kunstaften koncert ved Henry O'Connor onsdag 16.7. kl. 19-21

LO frygter et Nej

Den 1. juli skiftede EU igen formandskab. Efter Grækenland er det nu Italien. Nu er det multimilliardæren Silvio Berlusconi – manden med næsten total kontrol over parlament, presse og domstole i Italien – som står i spidsen for unionen i det kommende halvår, hvor forfatningsproces, økonomisk krise og udbygningen af den militære dimension er sat på dagsordenen.

Den mand i spidsen for EU er et afslørende signal om karakteren af hele foretagendet: De riges klub med de største røvere i førersædet.

Gennemførelsen af EU's nyliberale 'reformpolitik' i de enkelte lande – barbering af de offentlige pensionsordninger, angreb på understøttelser og bistand og uddannelsesreformer med stærke elementer af privatisering, som gør det endnu vanskeligere for de arbejdendes børn – har fremkaldt masseprotester fra brede grupper i mange lande.

Samtidig tilspidses den økonomiske krise i EU-landene. Tyskland forventer negativ vækst. En stor skattereform skal sparke den knirkende økonomi i gang. Hvad der sker for Schröders projekt i Tyskland i de kommende måneder føles med spænding. Ikke mindst i Sverige, som skal stemme om afskaffelse af den svenske krone og indførelsen af euro'en den 14. september. Euro-tilhængerne med den socialdemokratiske statsminister Göran Persson i spidsen er uhjælpeligt bagud i opinionismålingerne. Den seneste opinionsundersøgelse mener, at kun 31 procent af svenskerne vil stemme ja, mens 52 procent siger nej, mens 17 procent er uafklarede.

Nu sætter Persson sin lid til svensk LO, som hidtil ikke har villet anbefale et ja til euro'en, men nu sender andre signaler – og til Schröders reformer. Hvis hans skatteomlægning kan give

Dansk LO ved man altid, hvor man har. Det er ubetinget for Den europæiske Union og det meste af dens væsen, selvom de fleste LO-medlemmer er imod. Ved hver eneste ja-kampagne for mere union har fagtoppen været med. Men bekymringen er nu stor.

Faglig kommentar

synlige resultater i form af faldende arbejdsløshed, vil det i den svenske valgkamp blive anført som bevis på euro-zonens overlegenhed.

Dansk LO ved man altid, hvor man har. Det er ubetinget for Den europæiske Union og det meste af dens væsen, selvom de fleste LO-medlemmer er imod. Ved hver eneste ja-kampagne for mere union har fagtoppen været en aktiv medspiller. Det vil den også være, når det store slag om den ny EU-forfatning 'Europas Forenede Stater' og om afskaffelsen af de danske forbehold skal stå.

Men bekymringen i LO-toppen er stor. Man frygter et nyt Nej ved en kommende dansk folkeafstemning.

Redaktøren af LOs ugebrev A-4 Bent Winther har i en leder sat ord på følelserne i fagtoppen:

"Statsministeren må føle sig fristet af en alt-eller-intet afstemning for at sikre et ja ved den kommende folkeafstemning om EU's forfatning. Oplægget fra EU-konventet træder på næsten

alle ligtorne i den danske EU-debat. Modstanderne jubler...

Hvis man er tilhænger af et fuldgyldigt dansk medlemskab af EU, så er der al mulig grund til at være bekymret. Den kommende folkeafstemning om den nye EU-forfatning kan komme allerede til næste år, og faren for et nej er overhængende.

EU-konventets udkast til en ny EU-traktat indeholder nemlig alle de symboler på en føderal politisk union og alle de uklarheder om fremtidens samarbejde, der skal til for at få danskerne til at stemme nej til EU for tredje gang. Der er lagt op til endnu en historisk gyser, hvor stemmerne igen vil balancere omkring de magiske 50 procent, og hvor indsatsen er Danmarks fremtidige placering i Europa."

Det er indtil nu ikke lykkedes LO-toppen at overbevise nogen om, at Den europæiske Union skulle bringe arbejderne – i Danmark eller andre steder – noget godt. Alle vores erfaringer viser det modsatte: EU er de riges projekt til euro-milliardærernes og de multinationale monopolders forgyldning. Den fælles mønt betyder skærpet udbytning af de arbejdende. Derfor sagde de danske arbejdere Nej – og derfor vil vi igen sige Nej til en forfatning, som skal cementere milliardærernes magt i Unionen og i verden.

-vik

Kommunistisk Politik

**Holder sommerferie
i juli**

Deadline for indlæg til næste nr.
fredag den 25. juli 2003